

Revista lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos

aprilie
2014

Curierul Adventist

*Undeva
în Africa*

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

12

3 Editorial

Virgiliu Peicu

Chemare

4 Info Curier

- Biserica din România
- Biserica mondială
- Anunțuri
- Calendarul evenimentelor din luna mai
- La odihnă

8 Principal

Bianca Voinescu

Undeva în Africa

16

11 Să ne cunoaștem familia adventistă

- Băilești
- Groenlanda

12 Spiritual

Traian Aldea

Ploaia târzie

15 Texte și semnificații

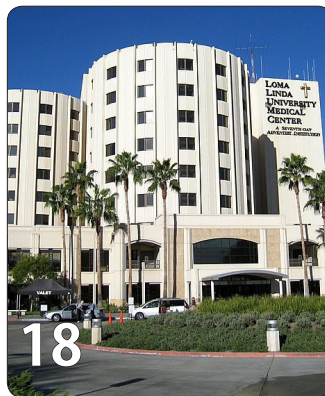
Gabriel Ișvan

Ce înseamnă botezul pentru morți?

16 Special

Florin Bică

ZCM 2 – Dă-i aripi copilului tău!

18

18 Sănătate

Theodore N. Levterov

Advențiștii de ziua a șaptea și sănătatea

21 Institutul Teologic Adventist

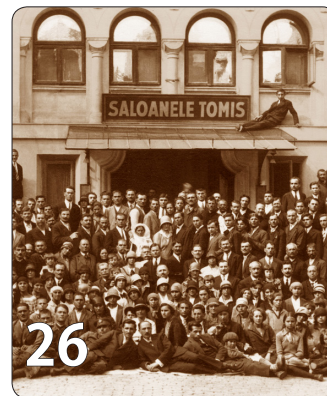
Marius Munteanu

Se caută de lucru? Relații la Luca 10:2

22 Istorie și credință

Dana Bordeianu

Baciu Pintilie – credincios în încercări (II)

26

24 Istorie contemporană

Iosif Suciu

TKV

26 Arhivă

Dumitru Popa

Pagini inedite de istorie adventă

30 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

Minuni Împărați din Biblie

31 De la inimă la inimă

Teodor Huțanu

„Înainte de Dumnezeu”

Anul XCI, aprilie 2014. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Iacob Pop; Redactor-șef Virgiliu Peicu; Redactor Iosif Diaconu; Consultanți: Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Aurel Neațu, Georgel Pirlitu, Ernest Szász, Ștefan Tomoiagă; Colaboratori speciali: Romică Sirbu, Nelu Burcea, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu, Constantin Dinu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Corector Elena Buciuman; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

Chemare

Vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare, strângeți pe bătrâni, pe toți locuitorii țării, în Casa Domnului, Dumnezeului vostru și strigați către Domnul. (Ioel 1:14)

În această lună, mai precis pe 20 aprilie 2014, Biserica Adventistă din țara noastră trăiește un eveniment care va defini strategia de dezvoltare și împlinire a misiunii pe următorii 5 ani. Alegerile generale ale Uniunii de Conferințe au animat întotdeauna spiritele celor care compun Biserica Adventistă, și mai ales ale slujitorilor ei. Cu ocazia aceasta se pun tot felul de întrebări, se analizează trecutul și se prevede viitorul. Una dintre întrebările care se aude din ce în ce mai șoptit este: Se mai amestecă Dumnezeu în astfel de probleme? Mai face El chemarea și alegerea ca pe vremea profeților? Sau ceea ce se întâmplă este rodul dorințelor, simpatiilor, tovarășiilor și manevrelor unora care privesc biserica asemenea unei instituții de „catering”?

Mă doare ori de câte ori mi se pune sau mi se sugerează această întrebare. Știu, pentru că am constatat de-a lungul anilor că nimic nu e mai liniștitor, mai benefic și mai progresist decât să ai simțământul și siguranța că Dumnezeu conduce. Istoria este plină de cazuri când oamenii, în numele lui Isus, au confiscat lucrarea lui Dumnezeu, transformând-o într-un teren pentru diverse lansări, care mai de care mai omenești. Sigur, în spatele tuturor acestora aflându-se „acela” care urăște pătimăș lucrarea lui Dumnezeu și biserica Sa. De aceea s-a impus ca oamenii lui Dumnezeu să cheme poporul la vigilență, consacrare și conlucrare cu Dumnezeu.

Când a fost ales Saul împărat al lui Israel și poporul a vrut altceva decât conducerea lui Dumnezeu, Samuel a chemat poporul înaintea Domnului la Mițpa (1 Samuel 10:17). Căci nu se poate să trăim un astfel de eveniment fără ca poporul să fie chemat înaintea Domnului.

Și acolo Domnul i-a poruncit profetului: „Ascultă glasul poporului...!” Adică fă cum vrea el. Poporul nu vrea conducerea Mea, care-l va duce la izbândă, el vrea ca, în Numele Meu, să-și facă voia lui. Ei vor prezența Mea, care să slujească voia lor, după modelul popoarelor din jur. Și aproape surprinzător pentru noi, Dumnezeu acceptă

ce vor ei. Însă tot atunci Dumnezeu le-a făcut cunoscut că, refuzând conducerea Lui directă, își vor pierde fiii, fiicele și partea cea mai frumoasă a binecuvântărilor lor (1 Samuel 8:10-17).

Ce n-au înțeles evreii atunci, n-au înțeles nici urmașii lor spirituali de-a lungul timpului. Nu e destul să folosești simboluri religioase sau ale prezenței lui Dumnezeu și să spui că totul se face după voia Lui, ci trebuie să accepți prezența, conducerea și voința Sa. Să-I ceri serios să-Și expună opțiunea. Iar El sigur o va face. Acest lucru se poate realiza chemând întregul popor la consacrare, post și rugăciune pentru acest eveniment.

Poporul să strige între „tindă și altar” că vrea conducerea lui Dumnezeu. Mi se răspunde adesea că Dumnezeu ne conduce prin oamenii săi. Sunt de acord, dar la fel de adevărat este că nu întotdeauna părerile oamenilor lui Dumnezeu sunt și planurile Lui. De multe ori ne luptăm să facem lucrarea lui Dumnezeu fără Dumnezeul lucrării pe care vrem s-o facem. De aici se naște eșecul și teama noastră.

Ca să nu se întâmple aceasta, întregul popor trebuie să se strângă înaintea Domnului: „Sunăți cu trâmbița în Sion! Vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare! Strângeți poporul, țineți o adunare sfântă! Aduceți pe bătrâni, strângeți copiii și chiar pruncii de la țâță! Să iasă mirele din camera lui și mireasa din odaia ei! Preoții, slujitorii Domnului, să plângă între tindă și altar și să zică: «Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moștenirea Ta, n-o face de batjocura popoarelor! Pentru ce să se zică printre neamuri: 'Unde este Dumnezeul lor?’»” (Ioel 2:15-17). ■

Virgiliu Peicu,
redactor-șef la
Curierul Adventist.

■ BISERICA DIN ROMÂNIA

Informare cu privire la discuțiile legate de istoria Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din perioada comunistă.....

Ca urmare a discuțiilor din ultima perioadă cu privire la istoria Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din perioada comunistă, Comitetul Uniunii Române reafirmă în mod public poziția exprimată deja în anii trecuți de la evenimentele din decembrie 1989, poziție exprimată prin:

- **Hotărârea nr. 5/P.V. 24/14 iunie 1990**, în care se afirmă:

„Revizuiindu-ne trecutul, luăm asupra noastră răspunderea pentru erorile și atitudinile greșite, născute și întreținute în condițiile grele ale anilor din urmă și ne exprimăm adâncă părere de rău pentru toate atitudinile confuze față de principiile dintotdeauna ale bisericii lui Dumnezeu, cum ar fi păzirea Sabatului pentru noi și copiii noștri, promovarea principiilor de viață sănătoasă, credințioșia în administrarea fondurilor bisericii, păstrarea unei neutralități depline față de orice influență din afară și altele. Recunoaștem că toate aceste ezitări au generat prilejuri de necredințioșie față de Dumnezeu în dreptul multora din popor. Regretăm de a fi cultivat între noi un spirit de întâietate în locul celui de slujire și de a fi îngăduit o atmosferă de suspiciune și neunire. Descărcăm această mărturisire solemnă înaintea Aceluia care poate și vrea să ierte pe cel ce se întoarce hotărât de la păcat și invităm întregul popor să se unească cu noi în cercetare de sine și în dezlipire de păcatele care ne-au devenit familiare, pentru ca vremurile de învioreare să coboare peste marea mulțime de așteptători.

Privind spre cei 45 de ani trecuți, avem motive, în ciuda necredințioșiei noastre, să ne ridicăm ochii cu adâncă recunoștință pentru că mâna bună a lui Dumnezeu a fost cu noi și cu biserica Sa, păstrându-ne în fericita noastră nădejde și lărgind cortul închinării noas-

tre pentru zeci de mii de noi suflete adăugate la poporul Său. Purtăm recunoștință miilor de eroi anonimi care, în tot acest timp de restriște, s-au dăruit la îndemnul Duhului, lucrând pe cont propriu, pe căi riscante și neștiute, ca să dea poporului flămând paginile sfinte și rare în limba pe care fiecare să o poată înțelege.”

și prin

- **Hotărârea nr. 120/ P.V. nr. 20/26 noiembrie 2006**, publicată în *Curierul Adventist* nr. 12/decembrie 2006, p. 28, pe site-ul oficial al bisericii și distribuită, de asemenea, prin intermediul *Info Adventist*, în care se afirmă:

„Consiliul de Conducere al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea consideră că deconspirarea dosarelor Securității este un act de dreptate din care cetățenii români pot învăța că, mai devreme sau mai târziu, oricine se va confrunța cu raportul faptelor sale și că orice lucru făcut în ascuns va ieși la lumină, motiv pentru care trebuie să fim atenți la modul nostru de viață.

Deși suntem conștienți că această situație nu va contribui la consolidarea armoniei sociale, ci, dimpotrivă, va crea noi bariere și nemulțumire, rugăm pe bunul Dumnezeu să Se îndure de poporul nostru și să ajute mai ales tânără generație să învețe din lecțiile istoriei zbuciumate, să evite greșelile trecutului și să contribuie la construirea unei societăți bazate pe încredere și respect reciproc.

Cei șaptesprezece ani care au trecut de la căderea regimului comunist au constituit o perioadă suficientă pentru ca aceia care au cedat presiunilor și s-au unit cu forțele răului pentru a denigra și a face rău semenilor nevinovați, susținând pe calea aceasta dictatura comunistă, să își manifeste regretul față

de faptele săvârșite, mărturisindu-le și cerând iertare lui Dumnezeu și celor pe care i-au afectat.

Oamenii care nu se tem de Dumnezeu socotesc că își pot rezolva problemele acoperindu-le și negându-le. Însă creștinii cred că orice redeșteptare și reformă morală și religioasă începe cu recunoașterea și mărturisirea păcatelor și de aceea sunt datori să dea un bun exemplu, mărturisindu-și slăbiciunile și greșelile, în caz că au avut vreo formă de colaborare cu poliția politică a regimului comunist. O astfel de atitudine se cere mai ales din partea personalului ecleziastic, care este responsabil de restaurarea morală a comunităților pe care le deservește.

Credem că niciun om nu este capabil să judece pe cei care au căzut în greșeala colaboraționismului, pentru că nu cunoaște condițiile în care s-a ajuns la astfel de situații și presiunile la care aceștia au fost supuși înainte de a accepta colaborarea. De aceea, îi încurajăm pe toți creștinii să-i privească cu îngăduință și să facă tot ce pot pentru recuperarea lor și pentru împlinirea rugăciunii domnești, astfel încât dezi-deratul „precum în cer și pe pământ” să devină realitate.

Cu toate acestea, socotim că aceia care vor fi dovediți că au fost colaboratori nu mai pot sluji în responsabilități ecleziastice.”

Ca parte a acestei hotărâri, Comitetul Uniunii a solicitat fiecărui angajat să semneze o declarație de necolaborare pe propria răspundere.

Prin urmare, consecvent acestor hotărâri, Comitetul Uniunii nu a comandat niciodată scrierea vreunei cărți cu privire la istoria Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din perioada comunistă, inspirată din dosarele Securității sau din alte surse ale regimului comunist,

nu și-a asumat o versiune ca fiind oficială și nici nu a îngrădit în vreun fel pe cei care s-au angrenat în acest demers.

Cu privire la cartea *Biserica prin pustiul roșu*, menționăm că, la solicitarea expresă a autorului, Comitetul Uniunii și-a dat acordul ca această carte să apară sub egida Editurii Viață și Sănătate, cum s-a întâmplat și în cazul altor autori. Autorul și-a asumat întreaga responsabilitate pentru conținutul lucrării, așa cum apare explicit și în carte. Editura Viață și Sănătate nu a

distribuit această carte, iar de tipărirea, finanțarea și distribuirea cărții s-a ocupat autorul.

Regretăm orice atingere adusă imaginii și memoriei înaintașilor noștri și ne exprimăm respectul și prețuirea pentru persoana și slujirea fiecăruia dintre ei. Tatăl ceresc să le dea bucuria unei răsplătiri veșnice pentru truda și sacrificiile făcute pentru înaintarea cauzei Evangheliei pe meleagurile noastre.

Rugăm pe bunul Dumnezeu să conducă mai departe biserica Sa în lucra-

rea de redeșteptare, reformă și misiune pentru ca, fiind „credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El, tot trupul, bine înche-gat și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei și se zidește în dragoste” (Efeseni 4:15,16).

Comitetul Uniunii de Conferințe
– 13.02.2014

Preluare din Info Adventist
nr. 668 din 7 martie 2014.

■ BISERICA MONDIALĂ

26 aprilie - Ziua Cărții Misionare .....

În ultimul deceniu, la nivel mondial, au fost distribuite cărți misionare ale anului în sute de milioane de exemplare. Fiecare nou titlu al unui an, cu tematică aparte, s-a adăugat colecției, astfel încât să se poată ajunge la un public cât mai divers, prezentându-i mai multe dimensiuni ale mesajului adventist (ex.: Biblie, profeție, sănătate, Isus Hristos). „Întrucât inițiativa a fost simțită ca o binecuvântare în multe locuri din lumea aceasta, liderii bisericii au luat decizia de a face din **Ziua Cărții Misionare** un program oficial pentru biserica mondială”, explică Wilmar Hirle, adjunctul directorului de publicații de la Conferința Generală.

În anul acesta, ziua stabilită la nivel mondial este cea de 19 aprilie, lăsându-se libertatea de mișcare diviziunilor sau uniunilor pentru a alege și o altă zi, care să nu se suprapună cu evenimente regionale (ex.: Diviziunea America de Sud a ales data de 31 mai). În România, Departamentul Publicații al Uniunii a ales ca **Sabatul din 26 aprilie** (și duminica următoare) să fie **Ziua Cărții Misionare**. Este o perioadă în care creștinii din România se salută cu „Hristos a-nviat!”, în care o discuție despre Dumnezeu, viață și viitor este bine-venită.

„Fiecare credincios ar trebui să se implice în programul misionar de distribuire în masă”, îndeamnă Ted Wilson, președintele Bisericii Adventiste și unul dintre promotorii marcanți ai cărții misionare a anului. „Semnele din jurul nostru ne indică faptul că trăim în vremuri foarte apropiate de iminenta revenire a lui Isus.” Într-adevăr, evenimentele internaționale ne atrag atenția. Feriți de extrema alarmismului, dar și de cea a delăsării, suntem chemați să fim în stare de veghe, să ne implicăm în misiune.

Anul acesta, pentru **Ziua Cărții Misionare** în România, sunt propuse patru titluri care să acopere un public cât mai divers atât prin prisma beneficiarului final, cât și a dăătorului câștigat de titlul respectiv, pe care acum îl promovează cu drag aproapelui său. Titlurile disponibile sunt: *Ideii CREATIVE* (cartea anului 2014, parte a proiectului evanghelic de sănătate pentru 2014, preț 2,5 lei), *Tragedia veacurilor* (cartea anului în 2012 și 2013, o carte mereu actuală de profeție biblică, preț 5,5 lei), *Calea către Hristos* (un titlu clasic pentru a-l conduce pe om la Mântuitorul omenirii, preț 1,5 lei). Cartea anului la nivel mondial, *Mai presus de imaginație*, vă este pusă la dispoziție gratuit pe site-ul editurii, alături de Ca-

lea către Hristos, în cele mai populare formate digitale. De asemenea, *Tragedia veacurilor* poate fi citită sau descărcată online pe www.carteanului.ro

Pentru detaliile programului din 26 aprilie, vă invităm să vă adresați directorilor de publicații de la conferințe, prin pastorii comunităților.

Departamentul Publicații

ZIUA CĂRȚII MISIONARE

26 APRILIE

Declarația comună a conducătorilor Bisericii Adventiste din Rusia și Ucraina îndeamnă la pace și rugăciune

O declarație a conducătorilor Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Rusia, Ucraina și alte țări est-europene îi invită pe membrii bisericii și „pe toți oamenii binevoitori” să se implice în „lucrarea de reconciliere”, în timp ce turbulențele politice din Ucraina se intensifică.

În luna februarie, Viktor Alekseenko, președintele Bisericii Adventiste din Ucraina, le-a cerut adventiștilor să se roage pentru țara lor și să evite provocarea de ostilități pe străzi și în media socială, acolo unde el le-a cerut membrilor bisericii să nu lase comentarii provocatoare.

Viktor Alekseenko se numără printre liderii bisericii care au semnat cea mai recentă declarație, făcând apel

la credincioșii adventiști și membrii comunității pentru a contribui la „restabilirea demnității umane, la egalitate și unitate, prin harul lui Dumnezeu”.

„Facem apel la toți membrii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea pentru a nu lua parte la declarații și acțiuni politice ce ar putea intensifica

tensiunile existente. Îi invităm pe toți oamenii de bună credință să ni se alăture în menținerea păcii, în rugăciune neîncetată pentru soluționarea pașnică a tuturor conflictelor, precum și în crearea unei atmosfere de fraternitate și cooperare, contribuind la înțelegerea diferitelor culturi și sisteme ideologice pentru a construi relații bune între oameni de toate rasele, naționalitățile, religiile și convingerile politice.

Aceasta este poziția oficială a bisericii. Orice altă declarație ați putea întâlni în afara mijloacelor media oficiale ale bisericii ar trebui considerată ca fiind un punct de vedere personal.”

Preluare din Info Adventist nr. 669 din 14 martie 2014.

■ ANUNȚURI

Campania de renunțare la fumat Quit&Win 2014 .....

Quit&Win este o campanie-concurs inițiată pe plan mondial de Institutul Național de Sănătate Publică din Helsinki, sub auspiciile Biroului EURO-OMS. Campania este organizată în țara noastră de Institutul Național de Sănătate Publică și Asociația pentru Sănătate, Educație și Familie, începând din anul 2000. Sunt reunite eforturi naționale și internaționale pentru a încuraja cât mai mulți fumători să abandoneze acest obicei mortal.

Se propune abținerea de la fumat în perioada 2-29 mai, din anii pari. Cei înscriși sunt susținuți tehnic și moral în perioada abstenenței, iar cei care reușesc se califică pentru o loterie cu premii care vor fi trase la sorți cu ocazia Zilei

Mondiale fără Tutun din 31 mai. Campania din 2014, ediția a opta, pune în joc premii în valoare de 2 000 de USD, constând în două sejururi de câte două persoane oferite de centrele de sănătate de la Herghelia și Podiș. Desigur, candidaților la premiere le va fi aplicat un test din care să reiasă că sunt „liberi de fumat”.

Institutul Național de Sănătate Publică București, ASEF și Editura Viață și Sănătate se găsesc în fruntea unei coaliții, reunind autorități teritoriale de sănătate publică, medici de familie, medici pneumologi, farmaciști, asociații antifumat și asociații de tineret care vor distribui informații și formulare de înscriere unui public cât mai larg, cu

obiectivul de a încuraja cât mai mulți fumători să renunțe.

Formularul de participare poate fi descărcat și de pe site-urile www.viataplussanatate.ro, www.viatasisanatate.ro, www.semneletimpului.ro, www.sanatateplus.ro, www.asef.ro.

Cititorii revistelor *Viață+Sănătate* și *Semnele timpului* pot participa la Quit&Win 2014 România fie pentru a se vindeca de fumat, spre binele lor și al familiilor lor, fie ca suporteri nefumători, distribuind formularele pe care le primesc odată cu revista.

Prof. dr. Radu Negoescu,
coordonator național,

Nicolae Florea, coordonator ASEF,
Laura Vațe, coordonator EVS.

Întâlnirea membrilor AFDMC .....

Membrii Asociației Foștilor Deținuți pentru Motive de Conștiință (AFDMC) sunt invitați în Sabatul din 31 mai 2014 la a XXV-a Conven-

ție a AFDMC, care se va desfășura în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea „BETHEL” din Buzău, str. Mesteacănu-lui nr 8. Pentru detalii, sunați la numă-

rul de telefon 0744.51.31.24 sau scrieți la adresa de e-mail: fostidetinutiazs@gmail.com.

■ CALENDARUL EVENIMENTELOR DIN LUNA MAI*

Data	Eveniment	Loc	Invitat/Responsabil
2-4 mai	Convenție predicare	Stupini	Derek Morris , GC
17 mai	Convenție comunicare	Stupini	Corrado Cozzi , EUD
20 și 21 mai	Convenție Școala de Sabat	București	Paolo Benini , EUD
31 mai	Instruire pastorală continuă	Stupini	Jiri Moskala , Andrews University
31 mai	Convenția AFDMC	Bethel (Buzău)	Titu Ghejan , coordonator AFDMC
31 mai	Centenarul <i>Curierului Adventist</i>	Cernica	Virgiliu Peicu , redactor-șef <i>Curierul Adventist</i> Iosif Diaconu , redactor <i>Curierul Adventist</i>

*Anumite date și evenimente se pot modifica în timp.

■ LA ODIHNĂ

Geta și Emanuel Stoica.....

Miercuri, 11 septembrie 2013, au fost conduși la locul odihnei vremelnice Geta și Emanuel Stoica, o familie prețuită în comunitatea Noul Grant din București. Ei au fost victimele unui nefast accident de circulație.

Dragostea pentru copii este unul dintre cele mai nobile sentimente. Cine i-a cunoscut pe Geta și Emanuel Stoica știe că acești oameni au avut o contribuție deosebită în educația creștină a copiilor din biserică.

S-au născut la un an diferență, el în vara anului 1956, iar ea în toamna anului următor. Au întemeiat o familie frumoasă în biserică, cu doi copii: Alina și Laurențiu. Se bucurau și de trei nepoți: Ayan, Alessia și Sebi.

Au fost oameni frumoși, statornici în credință, oameni care s-au implicat activ în viața bisericii, în special în activitățile cu copiii. Geta Stoica a fost asistentă medicală la Secția radiologie,

mereu dispusă să ajute atunci când era solicitată. Miki Stoica, așa cum era cunoscut, a fost instalator și nu puțini au apelat la serviciile lui, știind că este gata să ofere o mână de ajutor acolo unde i se cere. Din anul 1993 a ales să se dedice lucrării cu literatură creștină, ocupându-se de biblioteca comunității Noul Grant.

Tragicul eveniment a împietrit de durere inimile celor apropiați, dar și ale celor care i-au cunoscut. Au lăsat un gol imens între cei dragi și în biserică ai cărei membri dedicați erau. Dumnezeu să le vegheze somnul și să ne dea privilegiul de a ne reîntâlni cu familia Stoica la marea de cristal.

Maria Pârlea.....

Maria Pârlea s-a născut pe data de 12 decembrie 1925, în localitatea Caravenești, jud. Teleorman, în familia lui Pavel și Tudora Pîsla. Pe când avea 8 ani, părinții au fost cucerți de frumusețea adevărului prezent, transmis prin pionierul Ștefan Ivăncică.

Copilăria și adolescența i-au fost afectate de deportările din acea perioadă, familia stabilindu-se în cele din urmă în localitatea tulceană Sălcioara.

Din această cauză a rămas pentru totdeauna cu o educație precară.

A fost botezată în vara anului 1941, în condiții deosebit de grele, de către pastorul Teodor Coconcea, fiind primul botez săvârșit în comuna Sălcioara. În anul 1946, s-a căsătorit cu tânărul Florea Pârlea, fiind, de asemenea, prima nuntă în acea comunitate. Au fost binecuvântați cu trei copii, Silvia, Virgil și Eugen, cu nouă nepoți și opt strănepoți.

Maria Pârlea a fost o femeie harnică și răbdătoare, contribuind la dezvoltarea bisericii locale pe măsura darurilor pe care le-a avut.

În data de 4 decembrie 2013 a fost chemată la odihnă. Înainte de a muri, cu ultimele puteri, a înălțat o rugăciune impresionantă în care i-a amintit pe toții copiii și nepoții, cu nevoile lor.

A fost condusă la locul de odihnă cu speranța reîntâlnirii.

Undeva în Africa

Nu aş putea spune când am plecat pentru prima dată spre Africa. Să mă fi tot plimbat eu între cele două emisfere într-o pribegie cu scop, până când pasul mi-a cunoscut drumul spre ei. În noiembrie 2012, un ONG din Slovacia m-a angajat ca medic pentru 11 luni. Burundi este o fostă colonie germană și belgiană care și-a câștigat independența în 1962. În 2004 s-a încheiat războiul civil dintre cele două etnii: hutu și tuți (tutsi). Densitatea în creștere a populației agravează starea de sărăcie. Majoritatea sunt creștini convertiți la catolicism și, în număr mic, la protestantism. Mulți dintre locuitori trăiesc în mediul rural, câștigându-și existența din cultivarea pământului. Nu au asigurări sociale sau medicale, iar sistemul educațional este bulversat de instabilitatea politică.

Culorile Continentului Negru

Odată ajuns în Africa, unul din lucrurile care frapează, dar nu de la prima întâlnire într-o dezgolare ieftină în fața turistului de rând, ci după ce mâna ta a cunoscut mâna lor și piciorul tău s-a împrietenit cu pământul lor, este împletirea dintre suferință și fericire. Colonizarea europeanului a crescut distanța dintre alb și negru dincolo de limitele fizice ale cromatului. Mirarea împletită cu frica ascunsă în ochii lor, surpriza din glasul copiilor când te strigă, un fel de înverșunare furibundă a adultului când îți rostește numele, amalgamul de sentimente pe care nu și le înțeleg, toate pun bariere între lumea noastră și existența lor.

Burundi este una dintre cele mai sărace țări din lume, iar asta se vede foarte bine în subponderabilitatea generală, în numărul de copii malnutriți, în perechile de picioare goale care pribegesc pe pământ. În secolul XXI, acest popor încă practică medicina tradițională, făcându-și tăieturi în carne sau excizându-și

anumite părți ale corpului. Istoria lor nu este scrisă, ci transmisă oral, singurele elemente culturale fiind toboșarii și unduirile ademnitore ale tinerelor fete, în dansurile lor. Mama își poartă copilul sugar în spate, asemenea unei prelungiri a maternității, iar cântecul însoțește fiecare african.

Partea fermecătoare și sublimă care sălășluiește în aceste inimi frânte începe cu ochii, gura sau cu gestică superbă a salutului burundez. Privirea plină de lumină este ispititoare și atrăgătoare. Bucuria rotundă, asemenea ochilor de copil, te face să te minunezi de geneza fericirii, întrebându-te dacă până la vârsta adultă n-ai ajuns să înțelegi că burțile și picioarele goale din colbul roșu n-au nimic de-a face cu nefericirea, oare ce-ai făcut cu clipele de bucurie ce ți-au fost date? Mai există și jocul din ochii bătrânilor atunci când salută omul alb, contrast uimitor între bătrânețea pielii negre și tinerețea șugubeață a privirii pe jumătate stinse. Salutul burundez este neobosit, cu repetări nemonotone a străngerilor de mână ori de câte ori se întâlnesc. Le place să se atingă, de parcă aceste gesturi ar anula lipsurile din viața lor. Se salută în mod repetat cu o prindere de mână fermă și călduroasă, cu un zâmbet mare pe fața lor neagră, cu același *amahoro*, adică „pacea să fie cu tine”. Au o necesitate aproape patologică, am spune noi, a comunicării.

Apropierea care doare

La suferință și fericire s-a mai adăugat o altă caracteristică – credința. Credința în Dumnezeu atunci când mergi la braț cu moartea, întâlnire cât se poate de brută și reală. I-am găsit pe burundezi trăindu-și o credință la fel de primitivă ca însăși societatea lor, bazată pe satisfacerea nevoilor primare. I-am privit cu o atitudine de superioritate tâmpă. Însă am văzut în brațele unui tată propriul copil ce își dădea întâlnire cu moartea din cauza anemiei severe, survenite într-un episod de malarie. Am simțit ultima răsuflare a unei mame malnutrite care își lăsa în grija bunicii bucata de carne, oase și piele, cu chip de copil. Am auzit amintirile profesorului de franceză din acea noapte în care rebelii au venit la internatul liceului pentru a-i racola în armata lor sau a-i

omori pe cei care refuză. Văzându-i pe ei toți intrând în relație cu Dumnezeu prin intermediul acelei credințe „primitive”, am ajuns să concluzionez că, prin nașterea mea aici, trăgând „lozul norocos”, și prin dezvoltarea credinței mele în contextul unei vieți în care dragostea și siguranța mi-au fost oferite, nu sunt cu nimic superioară.

Dincolo de mirosul amețitor de eucalipt, de voluptatea și dezordinea frunzelor de bananier ce se aseamănă atât de bine cu viața burundezilor, dincolo de toată această surprinzătoare Africa, tristețea sfâșietoare din ochii copiilor malnutriți mă urmărește. Privirea lor este goală, s-a stins lumina, a dispărut bucuria, zâmbetul le este interzis; doar durerea le rămâne de purtat ca o imensă enciclopedie a morții. În acel context în care trupurile lor negre și subnutrite cresc ca niște prelungiri ale pământului din care s-au născut, am pornit pe drumul noroios al Africii atât la propriu, cât și la figurat. Planul a fost acesta: vom lua copii malnutriți pentru a-i hrăni. Dar boala nu este doar una fizică, existând multiple dimensiuni ale acestei stări în care se găesc. Sufletul și mintea lor sunt distruse. Adevse fac parte din familii destrămate, sunt neiușiți, lăsați pe ultimul loc, zac într-o lume a lor și se prăbușesc în inerție și neînțelegere. Nu vreau să ofer un pat într-un centru de malnutriție, rece și impersonal, ci un loc în sânul unei familii care să iubească, să învețe, să salveze.

Povești burundeze

Pe Jules l-am cunoscut în ianuarie 2013. Ochii umflați nu puteau vedea, picioarele edemate și ele de hipoproteinemie cu greu susțineau cele câteva kilograme ale băiețelului de 7 ani. Mai târziu, când edemele au dispărut, am descoperit în ochii lui o tristețe mare cât Africa. Copiii care suferă de foame nu râd. Șirul de dinți malpoziționați și mâncați de carii cu greu mi s-au dezvăluit numai după câteva luni. Astăzi, dispariția edemelor lasă să se vadă oasele subțiri, subdezvoltate, de neînchipuit pentru societatea noastră. Acum Jules încă mai suferă de malnutriție, recuperarea lui pare să fie mai dificilă decât în cazul celorlalți, dar trăiește! Jules rămâne pentru mine copilul care stătea de vorbă cu moartea. L-am găsit pe pământul roșu burundez, în întunericul casei de chirpici, negociindu-și viața.

Pe Flery mi-l aduc aminte cum „se juca” cu muștele. Aceași față umflată de lipsa proteinelor, aceeași tristețe adâncă până în mijlocul pământului. Picioarele pline de răni, capul și leziunile mâncate de muște. O inerție dureroasă, niciun gest de îndepărtare a vietăților care își găseau hrană în trupul lui malnutrit. Ai spune că nu mai simțea nicio durere. Astăzi jocul continuă, însă nu cu muștele! Poartă în el un curaj și o deschidere spre nou care te fac să îți dorești să-i oferi mai mult decât mâncare.

Jeannette s-a internat în spital pentru diaree cronică. Depigmentarea frapează! Fața îi era umflată, în jurul gurii culoarea pielii era albă, părul blond și drept, picioarele umflate și ele. La sânul înșelător de bogat, Steve suga și ultima picătură de viață. După o lună, diareea și edemele au dispărut, pielea a început să se pigmenteze, iar părul și-a schimbat culoarea și textura. Astăzi, Jeannette mai poartă stigmatul foamei doar în ochii ei afectați de avitaminoză.

Pe Aline, fetița de 12 ani, am întâlnit-o în casa localnicului cu care colaborez în salvarea acestor copii, la începutul șederii mele acolo. Aline a fost descoperită în 2011 într-unul din localurile de reculegere catolică. Fetița suferindă de malnutriție severă venea pentru a cerși de mâncare. A fost internată de mai multe ori în centre de malnutriție de stat, însă tratamentul insuficient și sărăcia de acasă au făcut ca boa-

la să se reîntoarce. Aflată nu departe de camaradul de viață întotdeauna prezent aici – Moartea –, Aline a acceptat să locuiască împreună cu Jean Marie. Recuperarea a durat peste 6 luni. În acest moment, doar înălțimea prea mică, raportată la vârstă, trădează sechelele malnutriției. Urmează cursurile școlii primare, iar în această toamnă va intra în clasa a cincea.

Jean Marie Kubwimana este asistent medical. Purtând și el amintirile foamei scrise nu doar în carne, dar mai ales în suflet, acest burundez își înțelege propriul popor mai bine decât putem noi s-o facem. Pot spune că proiectul a început odată cu salvarea Alinei. Aducerea lui Jules în casa tipic burundeză a asistentului, construită din pământ și acoperită cu paie, a reprezentat doar continuarea a ceea ce am vrut să devină un cămin al copiilor malnutriți. Scopul pe termen lung este ajutorarea acestui burundez să-și salveze poporul, construirea unei case unde vor fi hrăniți copiii malnutriți, implementarea unui plan de investiție pentru găsirea unor „părinți adoptivi la distanță”, care să-i susțină financiar.

Trăgând cu ochiul spre viitor

Dați-mi voie să-l amintesc pe Nicolae Steinhardt, cel care, alături de Biblie, la mii de kilometri distanță de casă, mi l-a adus mai aproape, în înțelegerea-mi limitată, pe Dumnezeu. Plecarea și revenirea mea din Africa și-a găsit paralela în intrarea și ieșirea lui din închisorile comuniste românești. Citez din *Jurnalul fericirii*:

„Am intrat în închisoare orb (...) și ies cu ochii larg deschiși, am intrat răsfațat, răzgâiat, ies vindecat de fasoane, nazuri, ifose; am intrat nemulțumit, ies cunoscând fericirea, am intrat nervos, supărațios, sensibil la fleacuri, ies nepăsător; soarele și viața îmi spuneau puțin, acum știu să gust felioara de pâine cât de mică; ies admirând mai presus de orice: curajul, demnitatea, onoarea, eroismul.”

Descoperirea lui Isus, nobil, curajos, boieresc, darnic până la sfidarea legilor firești, așa cum îi place lui Steinhardt să-L numească, m-a făcut să exclam și eu:

„Numai creștin fiind mă vizitează – în pofida oricărei rațiuni – fericirea. Numai datorită creștinismului nu umblu crispat, jignit, pe străzile diurne, nocturne ale orașului și nu ajung să fiu și eu unul din acele cadavre pe care le poartă vii apa curgătoare a vieții și să nu mă număr printre cei ce încă n-au înțeles – Faptele 20:35 – că «mai fericite este a da decât a lua».”

Bianca Voinescu,
medic rezident
boli infecțioase,
Cluj-Napoca.

În fața ochilor flămânzi, durerea simțită m-a făcut să acționez, având undeva în subconștientul meu instinctul de autoprotejare. Un fel de: „Toma, fericite de tine c-ai simțit durerea lor și i-ai salvat, dar mai fericite de cei care n-au simțit-o și i-au salvat.” Fără să vreau a intra în comparații subiective între celor două lumi, am învățat că nu există societate perfectă, superioară sau inferioară, că civilizația aduce cu ea un fel de artificial și tristețe, pe când nedezvoltarea te privează de confortul științei și al educației. Virtutea și păcatul se împart, asemenea frumosului și urâtului, între cele două emisfere, răsul aparține mai mult lor, pe când bunăstarea ne este încredințată nouă.

În încercarea de a continua lucrul început, am descoperit că spre viitor e bine să privești cu un ochi îndrăzneț și visător. Raționalizarea tuturor elementelor dintre concretul punct A și abstractul punct B poate să aducă deznădejde. Îmi permit, prin urmare, să afirm că tot un act de credință, asemănător nădejzii noastre în Împărăția lui Dumnezeu, este și acesta, astfel încât între actualul punct A, viața lui Jules, și imaginarul punct B, salvarea altor copii burundezi, stăm noi, eu și dumneavoastră. Vă invit să porniți cu mine pe calea aceluia Isus, nobil, curajos, boieresc, darnic până la sfidarea legilor firești. Vă invit să vă lăsați vizitați de fericire! ■

Contact:

Asociația Smile Burundi
bvoinescu@yahoo.co.uk
tel: 0745772807

Pentru donații:

Titular cont: VOINESCU BIANCA ADRIANA
BANCA TRANSILVANIA Cont: RON IBAN
RO83BTRLRONCRT0238419701

Comunitatea Băilești

În orașul Băilești, județul Dolj, credința adventistă a apărut în jurul anului 1930. Persoana prin care s-a format primul nucleu de credincioși adventiști se numea Durac. Prin propoziția fratelui Durac, *bătrânul adventist*, așa cum era cunoscut în oraș, s-au convertit la adevăr două persoane: fratele Țoca și fratele Lazăr Panea, zis *Lascu*.

În jurul anului 1935, fratele Țoca s-a hotărât să ofere o cameră din cele două ale casei lui pentru a se face biserică în Băilești. În acest moment s-a format prima grupă de adventiști. În această perioadă, zona era păstorită de pastorul Gheorghe Baciu.

Binecuvântarea lui Dumnezeu era peste grupa de adventiști și tot mai multe persoane se adăugau la numărul celor convertiți. În aceste condiții, camera fratelui Țoca devenise neîncăpătoare. Duhul lui Dumnezeu l-a mișcat pe fratele Lazăr Panea și a oferit o parte din curtea sa pentru a se construi o biserică. În jurul anului 1950, s-a construit prima biserică adventistă din Băilești. În această perioadă, zona era păstorită de către pastorul Șolea.

Oamenii din oraș erau din ce în ce mai interesați și dornici de a asculta cuvântul lui Dumnezeu. În această situație, autoritățile orașului au început să împiedice orice eveniment public, chiar și înmormântările.

S-a întâmplat la înmormântarea soției fratelui Țoca. Veniseră foarte mulți oameni, dar autoritățile orașului au interzis familiei să o înmormânteze ziua. Așa că, sub mari presiuni, familia a fost nevoită să o înmormânteze noaptea. În ciuda acestor piedici, comunitatea din Băilești creștea tot mai mult. În aceste condiții, frații s-au hotărât să cumpere o casă mai mare cu teren și să facă o biserică mai încăpătoare.

În jurul anului 1990, nici această clădire nu a mai fost suficientă pentru numărul de închinători care se adunau, așa că, în aceeași curte, s-a construit o nouă biserică, inaugurată în anul 1997.

Astăzi, comunitatea Băilești este o biserică sensibilă la nevoile concetățenilor, fiind activ implicată în proiecte sociale și misionare care vizează atât orașul Băilești, cât și comunele limitrofe. Harul Domnului Isus să fie cu noi toți!

Andrei Lazăr, misionar.

Groenlanda

Groenlanda este cea mai mare insulă de pe glob, cu un teritoriu de 9 ori mai mare decât România și cu o populație sub 60 000 de locuitori. Deși oficial este parte a Regatului Danemarcei, în realitate guvernul local are libertatea administrării problemelor de pe insulă. Capitala țării este Nuuk, majoritatea populației țării este inuită (eschimoși), iar confesiunea predominantă este luteranismul. Două treimi din suprafața țării se află dincolo de cercul polar, iar de la granița până la Polul Nord sunt mai puțin de 800 de kilometri, astfel nu este de mirare că 80% din suprafață este acoperită de ghețari, cel mai înalt dintre ei ajungând până la 3 000 de metri. Clima este arctică, temperatura medie din lunile de vară fiind de 7°C în sud și 4°C în zona de nord.

Se pare că primii misionari creștini au ajuns aici în jurul anului 1000, dar adevărata conversiune a țării la creștinism s-a făcut după anul 1721, când a sosit aici pastorul luteran Hans Egede, considerat apostolul Groenlandei.

Mesajul adventist a ajuns aici mai întâi prin publicațiile aduse de vasele de pescuit. Abia în 1953 a sosit primul misionar adventist – Andreas Nielsen, din Danemarca. Acesta a reușit până la sfârșitul anului să boteze primul convertit. În

1957 a sosit Ella Praestiin, o asistentă medicală, iar în 1959, Anna Hogganvik a deschis un mic centru de recuperare în Godthaab. Din păcate, modificările aduse legislației sistemului sanitar din 1992 au dus la închiderea acestui centru medical. La vremea aceea, în Groenlanda erau 13 membri și o biserică organizată în Godthaab.

Groenlanda face parte din Uniunea Daneză, parte a Diviziunii Trans-Europene, dar dincolo de această referire, rapoartele statistice ale bisericii nu mai spun altceva. Nu mai avem biserică organizată pe acest teritoriu, dar au fost întotdeauna membri laici care, lucrând aici, au încercat să găsească mijloace de a împărtăși cu ceilalți bucuria Evangheliei.

Unul dintre primele imnuri creștine traduse în românește de pionierii adventiști era „Din ghețurile Groenlandei”, apărut în revista *Semnele timpului* din anul 1909. Putem spune că, deși niciun misionar român nu a ajuns acolo, numele acestui teritoriu i-a motivat pe adventiștii români să se roage pentru misiunea globală, dar poate că ar trebui să ne motiveze și acum să facem mai mult chiar pentru oamenii din Groenlanda.

Adrian Neagu, pastor în Conferința Oltenia.

Ploaia târzie

Trebuie să urcăm pe înălțime. Ploaia târzie nu cade decât de la șase sute de metri mai sus. Domnul Hristos ne cheamă mai sus, dorește să ajungem să atingem statura plinătății Sale. Petru ne ajută și ne pune la dispoziție o scară, ca să putem urca toate cele opt virtuți creștine. Pavel ne spune că se luptă, aleargă și nu se lasă până nu atinge ținta: asemănarea cu Isus. Tu, ce vrei să faci?

Norii au întunecat cerul. Vântul a adus un aer mai răcoros, iar pomii se legănau ușor în adierea lui. Oamenii mergeau grăbiți pentru a ajunge acasă înainte de ploaie. Numai eu stăteam liniștit și așteptam. Doream să fiu ud de ultima ploaie de primăvară, dar ea întârzia să vină. O întunecime mare a coborât spre nord, s-a lăsat ca o ceață deasupra până la pământ în partea de nord-est, iar deasupra noastră cerul s-a mai luminat un pic. Câțiva stropi răzleți de ploaie au căzut, reușind doar să adune praful. Oamenii, ușurați că au scăpat de ploaie, comentau: „A plouat pe dealurile Galileei, a fost potop de ploaie pe Golan, dar pe noi ne-a ocolit.”

Aștept ploaia, mi-e dor de ea. Va fi ultima ploaie din primăvara aceasta. Florile se vor înviora și toți mugurii vor înflori. Grâul se va umple în bob și va fi gata pentru seceriș. Câmpul va produce din belșug și vom avea hrană. Animalele vor avea iarbă și le va merge bine. Rezervoarele se vor umple de apă și vom avea suficientă pentru a trece peste lunile toride de vară. Ploaia târzie este încoronarea, punctul culminant al unui sezon agricol, ea încheie cu bine un ciclu vegetal.

A plouat în jur, dar acolo unde eram eu doar a picurat, abia s-a adunat praful străzii. Eram trist, doream să fiu ud de ploaia cea târzie. Mi-aș fi dorit să fiu în alt loc, acolo unde a plouat cu găleata. Așteptam totuși, poate va veni și pe aici. Am intrat în vorbă cu un bătrân și am discutat despre ploaia care ne-a ocolit; acesta mi-a spus: „Ultima ploaie este foarte interesantă. Ea cade doar la înălțimi mai mari de șase sute de metri. Ocolește văile, câmpiile și vine doar pe dealuri și pe munți. N-ai văzut ce întunecime a fost pe dealurile din jur? N-ai observat cum au curs torenții învolburăți, cărând odată cu ei pietre și noroi? Așa este ploaia târzie!”

Eram și mai trist. Ploaia târzie a căzut chiar astăzi, de jur împrejurul meu, iar eu nici nu am știut. Mă bucuram de ea, o așteptam, dar am pierdut-o. Nu știusem un secret mic, dar foarte important: trebuia să mă urc mai sus, pe înălțimile țării, să ies din oraș și să mă urc pe dealurile din jur. Îmi spuneam cu reproș: „De ce am rămas aici, în vale? Dacă aș fi urcat mai sus, aș fi trăit și eu experiența ploii târzii!”

M-am retras în camera mea și am meditat profund la experiența acestei zile; am învățat ceva. Condiția principală pentru a fi ud de Ploaia târzie este să fii pe înălțime. M-am gândit că aceeași condiție se poate aplica și în domeniul spiritual. Dacă am pierdut Ploaia târzie din acest an, o voi prinde pe cea din anul viitor. Atunci știu ce trebuie să fac. Dar dacă voi pierde adevărata ploaie târzie, atunci ce mai pot aștepta?

M-am plecat pe genunchi, am recitat cuvintele profetului Zaharia: „Cereți de la Domnul ploaie” (Zaharia 10:1) la timpul ploii târzii, apoi m-am rugat: „Doamne, trăim timpul ploii târzii, este chiar mult întârziat; trimite-ne cât mai repede posibil ultima și măreața Ta binecuvântare. Ajută-ne, Doamne, să ne ridicăm mai sus, să urcăm pe înălțimile țării, să respirăm aerul curat al evlaviei și credinței adevărate! Să ne călim sufletul în bătaia vântului și să fim înviorați de torenții ploii târzii! Adu, Doamne, ploaia cea târzie!”

Felix Baumgartner a sărit de la 39 km înălțime și a atins cea mai mare viteză posibilă, aceea de 1 342 km/h. La final a declarat: „Atunci când te afli pe acoperișul lumii, devii mult mai umil. Nu te mai gândești la doborârea unor recorduri, nici la obținerea unor date științifice – singurul lucru pe care ți-l dorești atunci este să te întorci acasă în viață.” (ST, ian. 2013)

Înălțimile îți schimbă gândurile, planurile și chiar comportamentul. În fața ochilor ai altă perspectivă și alte idealuri. Lucrurile care aveau valoare în ochii tăi devin lipsite de importanță, devin balast și încerci să scapi repede de ele. Altele devin foarte importante și te străduiești să devină parte din viața ta. Înălțimile te fac să fii un alt om. Care pot fi aceste înălțimi unde ar trebui să ajung?

1. Sabatul

„Atunci te vei desfăta în Domnul și Eu te voi sui pe înălțimile țării” (Isaia 58:14). Îmi place acest verset. El vorbește despre înălțimile țării, locul unde Domnul te va duce. Dar care sunt condițiile ca să ajungi acolo? Versetul anterior ne lămurește: „Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea sfântă, dacă Sabatul va fi desfătarea ta ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-L vei cinsti, neurmând căile tale, neindeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecării...” (Isaia 58:13).

Sabatul este o înălțime nu prin legalismul rece de observare, ci prin relația caldă și intimă cu Isus. Atunci când abia aștepti să te întâlnești cu Isus în Sabat și la locul de închinare, când acest fapt este o bucurie și un moment de mare fericire, când totul este subordonat realizării unei relații cât mai intime și profunde cu Isus, atunci când încerci să dai la o parte orice activitate normală, curentă și închizi poarta în fața oricăror activități firești, chiar și poarta cuvintelor și a gândurile lumești este ferecată pentru ziua de Sabat, atunci tu ai urcat pe înălțimi, iar Domnul

tău, Domnul Sabatului, este alături de tine acolo, pe înălțimi. Pe aceste înălțimi te poți bucura de învierea ploii târzii, de belșugul de har divin al Duhului Sfânt.

2. Scara lui Petru

Ca să urci mai sus, ai nevoie de o scară, fie că urci la un etaj superior, fie că te urci în podul casei sau într-un pom. Orice gospodar bun are o astfel de scară pe lângă casa sa. Petru, apostolul îndrăgît și plin de zel, ne-a pregătît o astfel de scară și ne invită să urcăm pe ea.

7. IUBIREA DE OAMENI

6. DRAGOSTEA DE FRAȚI

5. RĂBDAREA

4. ÎNFRÂNAREA

3. CUNOȘTINȚA

2. VIRTUTEA

1. CREDINȚA

Iar pentru aceasta „dați-vă și voi toate silințele” să adăugați (2 Petru 1:5). A urca cere un efort ceva mai mare decât mersul pe jos, de aceea trebuie să-ți dai toată silința, să te forțezi cât mai tare. Care sunt treptele scării lui Petru? Prima treaptă este credința, apoi urmează virtutea, după care trebuie să te documentezi bine pentru a avea cunoștințe temeinice, cunoștința fiind treapta a treia. Următoarele două trepte țin de niște virtuți aparte: înfrânarea și răbdarea; dacă nu ai o stăpânire de sine bună, nu poți urca. Treapta a șasea este o preocupare intensă și nobilă după o relație strânsă cu Isus; ea se numește evlavie. Treptele a șaptea și a opta sunt aproape identice – dragostea frățească și iubirea de toți oamenii. Știți, nu trebuie să-i iubim doar pe cei asemenea nouă din colectivitatea noastră, ci pe toți oamenii, chiar și pe dușmanii noștri. Când vom reuși aceasta, atunci suntem pe înălțimi. Străduiți-vă! Nu veți regreta, acolo vă veți bucura de învierea ploii târzii.

Lect. univ. dr. Traian Aldea, profesor de arheologie la Institutul Teologic Adventist.

3. Statura Domnului Hristos

Înălțimile au întotdeauna ceva aparte, ceva care ne atrage: un pisc mai deosebit de munte, un copac faimos, o statuie sau un alt monument. Înălțimea spirituală are cel mai mare monument: statura plinătății Domnului Hristos. Iată ce spune Pavel: „...până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la măsura staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4:13).

Cum putem ajunge aici? Vedeți, această înălțime nu este un vârf de munte pentru care trebuie să te echipezi cu bocanci și altele, nici mii de metri în aer pentru care ai nevoie de costum special, ci este o stare spirituală aparte. Înseamnă o maturizare în credință, o preocupare constantă pentru cele mai profunde subiecte biblice, interesul pentru a fi la curent cu ultimele noutăți editoriale, graba de a nu întârzia la niciuna din adunările de rugăciune, bucuria de a duce și altora vestea bună a mântuirii.

Pe această înălțime ajungi dacă zilnic studiezi și meditezi la viața Domnului Hristos, dacă te străduiești să înțelegi și să fii cât mai aproape de fiecare eveniment din viața Sa, dar mai ales de evenimentele de la sfârșitul vieții Sale. Trebuie să calci pe urmele lui Isus, rugându-te ca El, iubindu-i pe oameni așa cum i-a iubit El și sacrificându-te pe tine atunci când este cazul. Va fi nevoie să-ți iei crucea și să mergi pe urmele Lui. Va trebui să fii fericit atunci când ai de suferit și să fii dispus să pierzi multe din avantajele acestei lumi. Ești gata să-L urmezi? Când vei ajunge la această înălțime – adevărat monument viu al dragostei –, vei fi binecuvântat cu torenții ploii târzii.

„I-am auzit pe cei care erau îmbrăcați în armură vestind adevărul cu mare putere... Am întrebat ce anume produsese o schimbare atât de mare. Îngerul a răspuns: «Este ploaia târzie, învierea de la fața Domnului, marea strigare a îngerului al treilea.»” (1T, p. 182, 183)

„Când bisericile ajung vii și lucrătoare, Duhul Sfânt va fi dat ca răspuns la rugăciunea lor sinceră... Biblia va fi considerată o carte din cer... Atunci ferestrele cerului vor fi deschise pentru revărsarea ploii târzii. Urmașii lui Hristos vor fi uniți în dragoste... Dumnezeu i-a dat poporului Său lumina unor adevăruri mari și solemne. El le-a descoperit tainele mântuirii, iar dacă aceste adevăruri nu sunt folosite, favoarea lui Dumnezeu va fi retrasă.” (RH, 1890)

Aștept să ne întâlnim pe înălțimile Țării Sfinte. Domnul să ne ajute! ■

Ce înseamnă botezul pentru morți?

În 1 Corinteni 15:29 citim: „Altfel, ce ar face cei ce se botează pentru cei morți? Dacă nu învie morții nicidecum, de ce se mai botează ei pentru cei morți?”

La întrebarea: *Ce înseamnă botezul pentru morți*, am fi dorit să avem un răspuns ușor. Dificultatea textului e dată de faptul că versetul este foarte scurt, că nu mai avem altă referință în Biblie despre subiect și că practica descrisă aici contrazice învățătura biblică.

În 1 Corinteni 15, Pavel discută despre realitatea învierii lui Isus, învățătura fundamentală creștină. Versetele proxime abordează implicațiile negării învierii: dacă nu este înviere, predicarea, moralitatea lui Pavel și tot ceea ce este legat de creștinism ar fi inutil. Apoi spune: Dacă nu este înviere, de ce se botează unii pentru morți?

Botezul înlocuitor

Una dintre cele mai obișnuite interpretări spune că Pavel se referă la practica după care cineva este botezat în contul unei persoane care a murit nebotezată, convertită sau nu, pentru a-i asigura mântuirea. Aici Pavel nu susține, dar nici nu condamnă această practică, ci pur și simplu o folosește pentru a demonstra inconsistența celor ce neagă învierea din morți și, în același timp, practică botezul pentru morți.

Tertulian, părinte bisericesc, face referire la această practică citând obiceiul ereticilor marcioniști din secolul al-II-lea. Argumentul lui Pavel ar fi: „Chiar și păgânii și ereticii își fixează nădejdea într-o înviere; cu cât mai mult ar trebui să facă așa creștinii!”

Această variantă e departe de a fi certă. Grupele mai târzii deeretici care au adoptat botezul pentru morți poate că și-au început practica tocmai din citirea acestui verset, așa cum fac mormonii azi. Însă botezul cere mărturisirea de credință, ceea ce mortul nu poate să facă; cu greu credem că Pavel ar fi putut **ignora sau minimiza o astfel de practică superstițioasă**, care presupunea că cineva în viață poate să creadă crezul

creștin și apoi să se boteze în locul altcuiva, mort sau în viață. Biblia declară că un om trebuie să **creadă personal în Hristos și să-și mărturisească păcatele, pentru a avea vreun folos din botez și astfel să fie mântuit** (Faptele 2:38; Ioan 3:16). Informațiile istorice, precum și înțelegerea teologiei lui Pavel exclud această interpretare.

Nou-converțiții

Orice soluție sugerată ar trebui să fie strâns legată cu tema principală a capitolului 15 – învierea. Expresia „cei ce sunt botezați pentru morți” se referă la nou-converțiții care, după moartea unei rude sau a unui prieten creștin, sunt mișcați să îmbrățișeze creștinismul, pentru ca la înviere să se bucure de întâlnirea cu aceștia. Această explicație este permisă gramatical, și nu presupune botezul înlocuitor. *De dragul ar însemna având în minte bucuria, câștigul celui mort*, adică satisfacția creștinului care a murit de a-și vedea la înviere rudele convertite. Indivizii se botează și din acest considerent – de dragul celor morți. Să nu uităm că aceste cuvinte sunt spuse în cadrul argumentării învierii din morți, **singura posibilitate pe care o au cei vii de a se reintâlni cu cei morți**.

Această interpretare este posibilă din punct de vedere lingvistic și este în armonie sau cel puțin nu contrazice teologia botezului din Noul Testament. Mai mult, se potrivește întrebării: *Ce ar face cei ce se botează pentru cei morți?* Nu ar abandona ei credința creștină, aflând că, de fapt, nu este nicio înviere a morților?

În concluzie

Este dificil să avem unele incertitudini, dar în acest caz trebuie să admitem că nu avem înțelegerea deplină. În același timp, recunoaștem faptul că nu este un verset esențial pentru viața de credință și că nu pune în pericol mântuirea nimănu.

Acum este timpul să cred, să mă botez, să trăiesc credința! ■

Gabriel Ișvan, directorul Departamentului Libertate Religioasă și Comunicare, Conferința Muntenia.

ZCM 2 – Dă-i aripi copilului tău!

ZCM 2 Nu, nu este vorba despre a doua zecime, ci despre ediția a doua a Zilei Celor Mici. Evenimentul va avea loc în data de 26 mai 2014. Toți iubitorii de carte (vârstnici și nevârstnici) vor avea posibilitatea să cumpere carte pentru copii de la Editura Viață și Sănătate, beneficiind de reduceri substanțiale. Detaliile le puteți afla de la domnișoarele cu ochelari, de mai jos.

Cum? Ce spuneți?

Nu prea mai există iubitori de carte? Copiii preferă computerul, tableta și smartphone-ul?

Să vă spun o poveste.

După terminarea clasei a III-a, părinții mei s-au mutat într-un alt oraș. Brusc, m-am trezit într-un loc nou, cu oameni noi, la o școală nouă, adică într-un context în care „nou” era sinonim cu „străin”. Aveam 9 ani și niciun prieten. Până atunci, fugisem de citit ca șoarecele de pisică. Uram de-a dreptul listele acelea lungi cu titluri de citit... în vacanță. Iar când terminam de citit o pagină, mă uitam să văd câte pagini mai am până la final. „Încă două. Oh! Ce multe!”

S-a întâmplat atunci să găsesc în biblioteca unei mătuși, rătăcite printre alte cărți, două volume cu literatură pentru copii: *Muzicuța cu schim-*

CE TREBUIE SĂ REȚINĂ
BUNICII, PĂRINȚII ȘI EDUCATORII!

PUNEȚI UN X MARE ȘI ROȘU
ÎN CALENDAR, LA DATA DE 26 MAI.

- PESTE 50 DE TITLURI PENTRU COPII

- REDUCERI SUBSTANȚIALE
LA TOATE CĂRȚILE PENTRU COPII

COMENZI:

- la Call Center:
021 323 00 20 sau 0740 10 10 34
- pe adresa de e-mail:
comenzi@viatasisanatate.ro
- pe site-ul www.viatasisanatate.ro

SE ASIGURĂ TRANSPORT GRATUIT

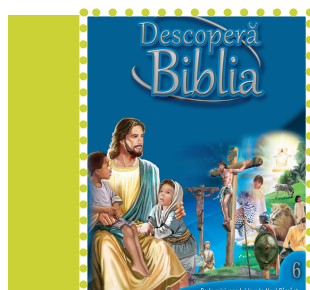
- pentru comenzi de minim 90 de lei (prin POȘTĂ)
- pentru comenzi de minim 150 de lei (prin CURIER RAPID)

S-au adunat în arhiva revistei **Nota 10** nu mai puțin de 17 ediții ale celei mai frumoase reviste pentru copii. S-au adunat sute de prieteni care citesc revista și o mulțime de povești, lecții distractive, jocuri, activități și experimente superinteresante. Vino și tu în clubul prietenilor de **Nota 10!**

TITLURI NOI CARE NU AU FOST DISPONIBILE LA PRIMA EDIȚIE ZCM, DAR VOR FI LA ZCM₂

Descoperă Biblia
(set 6 volume)

Spada lui Denis Anwyck
(de Maylan Schurch)

Războiul invizibililor
(de Sally Pierson Dillon)

Băiatul din pădurile de pini
(de Helen Godfrey Pike)

Doi frați cuminiți
(poezii pentru copii)

Motoșel și Botoșel
(poezii pentru copii)

Bunele maniere
pentru copilul creștin
(de Geanina Constantin)

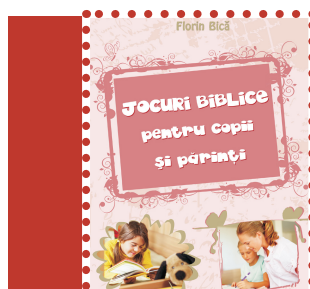
30 de labirinturi distractive
(jocuri)

Numărăm, desenăm,
ghicitoarea dezlegăm
(jocuri)

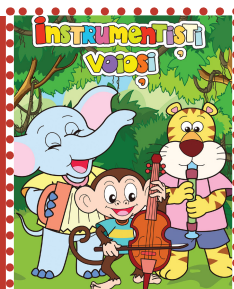
De-aș fi Superman...
(de Florin Bică)

Jocuri biblice pentru
copii și părinți
(de Florin Bică)

Stropi de rouă
(de Adriana Herdea)

Instrumentiști voioși
(carte de colorat)

Colorăm animale
haioase
(carte de colorat)

Cele mai îndrăgite
fabule pentru copii

bător de Nicuță Tănase și *Comoara din insulă* de R. L. Stevenson. Și, pentru că nu aveam prea multe de făcut, nici tovarăși de joacă, am început să citesc. Au trecut destul de mulți ani. Nu m-am mai oprit însă din citit. Și citind, am călătorit prin atâtea locuri și epoci, încât m-am îmbogățit cum n-aș fi făcut-o niciodată în lipsa cărților.

Neîndoios, sunt oameni care cred că o bibliotecă este o simplă etajeră pe care, sub un strat de praf, zac niște chestii numite „cărți”. Greșit! Biblioteca este o ușă care, de fiecare dată când o deschizi, te introduce într-o lume nouă. Și, de fiecare dată când te întorci dintr-o astfel de călă-

torie, ești altul: știi mai multe, înțelegi mai mult, țintești mai sus, ajungi mai departe.

Se zice că pofta vine mâncând. Nu cred că greșesc dacă spun că pofta de citit vine citind. Prima condiție pentru ca un copil să prindă drag de carte este să i se dea cărți. Nu orice fel de cărți, ci cărți potrivite vârstei lui. Dacă-i mic-mic, să coloreze; dacă-i mai măricel, să asculte povești citite de mama sau de tata ori să silabisească rime scurte; dacă-i „școler”, să citească el singur texte scurte, iar după aceea, când a crescut de-a binelea, lumea-i aparține. Prin cărți.

Spor la cumpărături investiții pentru viitor! ■

Florin Bică,
redactor la Editura
Viața și Sănătate.

Advențiștii de ziua a șaptea și sănătatea

Acest articol a fost preluat din revista Ministry, ianuarie 2014.

În anul 2013, s-au împlinit 150 de ani de la începutul soliei adventiste despre sănătate. Pe 6 iunie 1863, în Otsego, Michigan, Dumnezeu a descoperit prin Ellen G. White că advențiștii ar trebui să acorde atenție sănătății și stilului lor de viață. Această primă viziune majoră despre sănătate a făcut ca Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea să devină un lider în domeniul sănătății în întreaga lume.

Sănătatea în America, în secolul al XIX-lea

La începutul secolului al XIX-lea, practicile de sănătate erau deplorabile și departe de ceea ce noi considerăm acum ceva normal. Rennie Schoepflin scrie: „La începutul secolului al XIX-lea, pacienții și medicii americani aveau o percepție despre sănătate și boală care contrastează

puternic cu ceea ce crede majoritatea americanilor astăzi.”¹ Doctorii și asistentele medicale aveau foarte puține studii sau deloc. Tutunul și alte droguri ucigătoare erau folosite în medicină, iar pacienților li se lua sânge până mureau. Unul din șase nou-născuți murea înainte de a ajunge la vârsta de un an. Speranța medie de viață era de 35 de ani. Nu se cunoștea nimic sau prea puțin despre nutriție, deoarece „fructele și legumele erau evitate”. Și igiena lăsa foarte mult de dorit. Unele rapoarte arată că americanul de rând din acele timpuri nu făcea baie decât foarte rar sau deloc pe parcursul întregii sale vieți.²

În acest context, au început să apară refor-

matorii în domeniul sănătății, care prezentau noi metode pentru un trai sănătos. Sylvester Graham, de exemplu, a prezentat dieta care-i poartă numele, învățându-i pe oameni noi obiceiuri alimentare. Dr. James C. Jackson a înființat o instituție pentru tratamente cu apă lângă Dansville, New York, pentru a vindeca pacienții cu ajutorul apei și al altor remedii naturale.³

Atitudinea inițială a sabatarienilor față de sănătate în anii 1850

Majoritatea advențiștilor sabatarieni și liderii lor din anii 1850 nu erau interesați de sănătate, deoarece erau ocupați cu predicarea „adevărului prezent”. „Până în 1851, sabatarienii acordau prioritate unor doctrine teologice care defineau cine erau ei și erau bucuroși să împărtășească credința lor și celorlalți.”⁴ Când unii credincioși, de exemplu, au început să întrebe dacă carnea de porc era sănătoasă, James White a răspuns că tratarea unor astfel de subiecte despre sănătate „doar va distra pe poporul lui Dumnezeu și va deturna mințile frățietății de la importanța lucrării prezente a lui Dumnezeu în mijlocul rămășiței.”⁵ Ellen White și-a susținut soțul. Cu aproape cinci ani înainte să primească viziunea despre sănătate din 1863, în 1858 ea a scris: „Am văzut că părerile voastre despre carnea de porc nu vor fi dăunătoare dacă le păstrați pentru voi înșivă, dar voi ați făcut din această întrebare un test, iar acțiunile voastre au arătat în mod clar convingerile voastre despre acest subiect. Dacă Dumnezeu îi cere poporului Său să se abțină de la consumul cărnii de porc, El ne va convinge despre acest subiect... Dacă este datoria bisericii să se abțină de la consumul cărnii de porc, Dumnezeu va descoperi acest lucru la mai mult de două sau trei persoane. El Își va instrui biserica în legătură cu datoria acesteia.”⁶

Dar advențiștii au fost forțați să abordeze subiectul sănătății din cauza îngrijorărilor de ordin practic. În timp ce predicau adevărul prezent, ei sufereau și mureau din cauza stilu-

lui nesănătos de viață. De fapt, adventismul s-a confruntat cu amenințarea posibilei dispariții pentru că liderii lui spirituali nu dădeau atenție propriei sănătăți.

În anii 1860, de exemplu, starea de sănătate a lui James White se înrăutățea din cauza suferințelor sale fizice, mentale și emoționale. Ellen White a notat cum el retrăia „amintiri neplăcute” din trecut care îi provocau o profundă suferință emoțională. El era supărat și din cauza celor care lucrau pentru el, se supăra repede și avea un spirit neiertător. Ca urmare, o mare parte din viziunea ei despre sănătate, din 1863, s-a referit la James White și la stilul lui de viață.⁷ În 1865, el a suferit primul atac de paralizie din cauza supra-solicitării și epuizării.

J. N. Andrews, care a devenit primul misionar oficial al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, a vorbit și el despre deprinderile legate de sănătate din acel timp:

„Nu am folosit tutun sau băuturi alcoolice, dar nu am știut aproape nimic despre efectele mâncărilor nesănătoase... Eu credeam că brânza învechită era bună pentru a ajuta digestia. Să nu zâmbiți din cauza nebuniei mele. Dacă-mi aduc eu bine aminte, învățasem acest lucru din «lucrările medicale standard». Cât despre plăcinta cu carne și despre cârnați, nu știam că acestea nu erau sănătoase, fiind picante și prea grase. Biscuiții fierbinți cu unt, gogoșile, carnea de porc în toate formele, murăturile, conservele, ceaiul, cafeaua etc., toate erau folosite în mod obișnuit. Despre aerisire nu înțelegeam aproape nimic...»

Când am intrat în lucrarea creștină, la vârsta de 21 de ani, nu aveam o sănătate solidă...

Dacă aș fi înțeles legile alimentației corecte și principiile generale ale igienei, aș fi putut să rezist mai mult decât am făcut-o în activitatea epuizantă pe care am încercat să o fac. Dar, pe scurt, povestea mea este aceasta: în mai puțin de cinci ani eram complet epuizat. Vocea mea era distrusă, presupun că pentru totdeauna. Vederea îmi era serios afectată; nu mă puteam odihni ziua și nu puteam dormi noaptea.⁸

J. N. Loughborough, primul istoric al mișcării adventiste, a descris și el dieta folosită: „Eram un iubitor al cărnii de animale,” a scris el. „Mâncam carne grasă de porc prăjită la micul dejun, carne fiartă la prânz, felii reci de șuncă sau carne de vită la cină. Una dintre gustările mele preferate era pâinea bine înmuiată în sos de friptură de porc.”⁹ Este evident faptul că adventismul de ziua a șaptea și liderii săi aveau nevoie de o schimbare radicală.

1863 și după

În acest context, Dumnezeu le-a reamintit adventiștilor importanța sănătății printr-o viziune primită de Ellen White în iunie 1863. Ellen White a scris:

„Am văzut că acum ar trebui să avem o grijă specială pentru sănătatea pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o, căci lucrarea noastră încă nu s-a încheiat... Lucrarea lui Dumnezeu nu ne cere să ne sacrificăm sănătatea. Cu cât este mai bună sănătatea noastră, cu atât mai bună va fi lucrarea noastră... Am văzut că este o datorie sfântă să ne îngrijim sănătatea și să-i convingem și pe ceilalți în acest sens... Avem datoria de a vorbi, de a lupta contra lipsei de temperanță în orice privință – lipsa de temperanță în muncă, în folosirea alimentelor, în consumarea lichidelor și în folosirea medicamentelor și a stimulentelelor – și apoi să-i îndrumăm pe oameni către medicamentul măreț și pur al lui Dumnezeu, apa curată, pentru vindecarea bolilor, pentru sănătate, pentru curățenie și pentru desfătare.”¹⁰

Solia din partea lui Dumnezeu era simplă: sănătatea este importantă, iar adventiștii de ziua a șaptea trebuie să înceapă să-i acorde atenție.

Această idee simplă avea să transforme mișcarea adventă pentru a deveni treptat lider în promovarea sănătății și a unui stil de viață sănătos. Ca urmare, adventiștii de ziua a șaptea aveau să construiască prima lor instituție medicală – Western Health Reform Institute (Institutul Vestic pentru Reforma Sănătății) – în anul 1866. Ulterior, el a devenit renumitul Battle Creek Sanitarium (Sanatoriul din Battle Creek). În același an, ei au început și publicarea primului periodic de sănătate – *Health Reformer*. Tineri adventiști, printre care John H. Kellogg, au fost încurajați să studieze medicina.

Sanatoriul din Battle Creek: clădirea și personalul medical

© Ellen G. White Estate, Inc.

Sanatoriul din Loma Linda: clădirea și personalul medical

© Ellen G. White Estate, Inc.

Mai târziu, în anul 1905, prin conducerea vizionară a lui Ellen White și cu ajutorul lui John A. Burden, adventiștii au cumpărat terenul pentru ceea ce avea să devină Loma Linda Sanitarium (Sanatoriul din Loma Linda), California.¹¹ În anul 1906, ei au înființat și Loma Linda College of Medical Evangelists (Colegiul pentru Evangheliști Medicali din Loma Linda), cunoscut în prezent ca Loma Linda University Medical Center.

Astăzi, adventiștii de ziua a șaptea au cel mai mare sistem de sănătate protestant din lume, cu peste 500 de instituții în 65 de țări. Abordarea lor holistică față de sănătate a făcut ca

aportul adventiștilor în domeniul științei și educației sănătății să fie unic în secolul al XXI-lea. Dar totul a început cu o solie simplă primită din partea lui Dumnezeu acum 150 de ani: sănătatea este importantă. Astăzi, adventismul continuă să proclame aceeași solie simplă care îi ajută pe oamenii din întreaga lume să trăiască o viață mai bună și mai sănătoasă. ■

¹Rennie B. Schoepflin, „Sănătatea și îngrijirea sănătății”, în *Lumea lui Ellen G. White*, ed. Gary Land (Hagerstown, MD: Review and Herald Pub. Assn., 1987), 143.

²George R. Knight, *Lumea lui Ellen White: o privire fascinantă asupra timpurilor în care ea a trăit*, (Hagerstown, MD: Review and Herald Pub. Assn., 1998), 29-41.

³*Idem*, p. 34-36.

⁴Lista a inclus doctrinele: cea de-a doua venire, Sabatul, sanctuarul, starea morților și darurile spirituale.

⁵James White, „Carnea de porc”, *Adventist Review and Sabbath Herald*, 23 mai 1854, 140.

⁶Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, (Mountain View, CA; Pacific Press Pub. Assn., 1948), 1; 206-207; sublinierea este originală.

⁷Ellen G. White, „Mărturie despre James și Ellen White”, *Manuscris 1*, 1863.

⁸J. N. Andrews, citat de Ellen White și James White, *Temperanța creștină și igiena biblică* (Battle Creek, MI; Good Health Pub.Co., 1890), 262, 263.

⁹J. N. Loughborough, *Repere în istoria mișcării pentru reforma sănătății*, *Gospel of Health*, octombrie 1899, 175.

¹⁰Ellen G. White, „Mărturie despre James și Ellen White”, *Manuscris 1*, 1863.

¹¹John A. Burden a fost un pastor adventist de ziua a șaptea care a ajutat la negocierea și cumpărarea proprietății pentru Universitatea din Loma Linda. El a fost și administratorul general al Sanatoriului din Loma Linda între 1905 și 1915.

Theodore N. Levterov, directorul Filialei Ellen G. White Estate, de la Universitatea din Loma Linda, California, SUA.

Universitatea din Loma Linda

Se caută de lucru? Relații la Luca 10:2

Cine mai are nevoie de pastori? Nu de puține ori mi-a fost pusă această întrebare când vorbeam despre programele noastre de studii. Distinșii interlocutori aveau în vedere, probabil, circuitul absolvenților până nu de mult, în realitate până astăzi: naștere – creștere – educație generală – educație teologică – absolvire – angajare ca pastori etc. Dar astăzi? „Ce oferiți voi astăzi tinerilor la absolvirea Facultății de Teologie în afară de o diplomă recunoscută de stat și biserică?”

Și nu puțini sunt cei care rezonează cu simțăminte „ultrarealiste” ale opinenților de mai sus.

Zvonari sau proroci?

Nu mă refer la profilul absolvenților noștri de Teologie, ci la cei care jlesc anticipativ extincția programului de Teologie pastorală, în lipsa cererii de pastori pe piața bisericească autohtonă.

În realitate, biserica nu a garantat niciodată preluarea în câmpuri pastorale a absolvenților. Da, aveți dreptate, lucrurile erau mai sigure odinioară, nu știu dacă erau și mai de dorit: rata de absorbție era ridicată, posibilitățile multiple, viața (mai) liniștită. Nu sunt iresponsabil și nu vreau să încurc viitorul tinerilor. Dar nu Cernica are nevoie de studenți, ci Dumnezeu are nevoie de slujitori competenți!

Cred că discuția ar trebui scoasă de la capitolul *cine și câți sunt angajați* și dusă la subiectul: „Mai are Dumnezeu nevoie de oameni pentru slujire?”

Nu e însărcinarea mea să anticipez ziua de mâine – cât va mai putea biserica să angajeze pastori. Rostul meu, prin aceste rânduri, este să trezesc pe cititorul nedumerit și chiar îngrijorat la o altă realitate – nevoia perpetuă de slujitori consacrați și instruiți pentru cauza lui Dumnezeu. Așa mi s-a spus în anii de seminar și, în această cadență, trec ștafeta mai departe: după mântuire, nicio altă hotărâre din viață nu trebuie să fie mai clară și mai sigură decât aceea de a intra în lucrarea de predicare a Evangheliei.

„Este o nevoie urgentă de lucrători în câmpul Evangheliei. Este nevoie de tineri pentru această lucrare; Dumnezeu îi cheamă.”¹

E drept că dintotdeauna absolventul de Teologie pastorală visa să slujească biserica în calitate de pastor. Ultimii ani ne-au oferit bucuria să-i vedem pe absolvenții noștri îndreptându-se și spre alte meleaguri (externe) pentru slujire, nu de nevoie, ci din vocație, alții intrând în parteneriate cu organizații ale bisericii, alții lucrând calificat în instituții ale cultului, unii demarând propriile proiecte misionare ș.a.m.d.

Auzi chemarea?

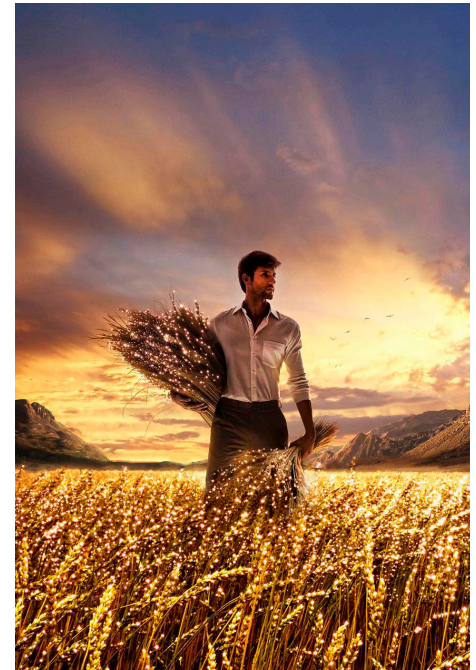
Oamenii lui Dumnezeu din trecut au susținut că au mandat divin. Astăzi, chemarea autentică nu este doar o năzuință de a-i vedea pe oameni mântuiți sau de a fi folosiți de Dumnezeu, ci este dorința puternică și consecventă de a ne consacra cu totul pentru slujire. „Este complet greșit ca... sugerând alte profesii, să îi descurajeze pe tinerii care ar putea să slujească în mod competent ca pastori. Cei care le prezintă tinerilor impedimentele, pentru a-i împiedica să se pregătească pentru această lucrare, acționează împotriva planurilor lui Dumnezeu.”²

Ce captivant e să fii păstor! Ce favoare să ai în grijă turma Domnului! Ce cinste să fii un slujitor al lui Dumnezeu. Să nu îngăduim celor vlăguitși să ne împiedice să ne dedicăm Domnului. El este viu! Biserica este vie!

Pastorația nu este o profesiune sau doar o altă opțiune pentru cariera de urmat, ci un mandat unic din partea lui Dumnezeu, în fața căruia nu putem rezista. Este împlinirea voii lui Dumnezeu pentru noi, ca răspuns la chemarea Lui. ■

¹ E. G. White, *Lucrarea pastorală*, Ed. Viață și Sănătate, 2012, p. 56.

² Ibidem.

Marius Munteanu,
președintele Institutului
Teologic Adventist.

BACIU PINTILIE – credincios în încercări (2)

Baciu Pintilie, acum în vârstă de 99 de ani, își amintește cum a supraviețuit grelei perioade de prizonierat:

B.P.: Toți cei 12 000 de prizonieri nemți, italieni și români am mers două săptămâni pe jos. Primeam o pâine pe zi. Eram sleiți de forțe. Când am ajuns la Tambov, de jur împrejur erau niște bordeie numerotate, săpate în pământ. În fiecare bordei se înghesuiau câte 200 de soldați.

Tot într-un bordei era și bucătăria. În fiecare zi primeam câțiva cartofi mici fierți în coajă, tărațe și 400 de grame de pâine. Nu erai sătul niciodată. Pe lângă această problemă cu hrana, ne confruntam și cu tifosul – mureau câte 50-60 de persoane pe zi.

Într-o noapte îmi era așa de foame, că am început să mă rog cu glas tare: „Doamne, apă am, că mănânc zăpadă, nu am pâinea, Doamne, cea de toate zilele! Doamne, Tu ai zis că pâinea și apa nu ne vor lipsi!” Unii, auzindu-mă, ziceau că m-am îmbolnăvit și eu de tifos: „Aiurează, săracul... De unde să-i dea Dumnezeu pâine?”

Un glas parcă îmi zicea: *Scoală-te și ieși afară!* Deși era miezul nopții, soldații păzeau prizonierii destul de aproape de bucătărie.

D.B.: *Ce ați făcut? Ați răspuns îmboldului? Era periculos totuși...*

B.P.: M-am îmbrăcat și am ieșit afară. Vântul aducea miros de cartofi de la bucătărie. M-am dus după miros până în acel loc. Am aprins becul de afară, dar scările care duceau la bucătărie erau pline de zăpadă. Cu o lopată de lemn, până la ziuă, am curățat toată zăpada de pe scări. Când s-a luminat de ziuă, ușa se deschide deodată. Dispoziția era așa: „Oamenii sunt flămânzi, iar bucătarii trebuie să aibă o ghioagă mare sau un băț să le dea în cap, pentru că, altfel, aceștia răstoarnă cazanele. Nimeni nu are voie să intre în bucătărie.”

Mă așteptam la ce era mai rău, însă l-am salutat pe bucătar în limba rusă, iar

acesta mi-a răspuns. M-a întrebat ce băiat lucrase. I-am mărturisit că eu, din proprie inițiativă. A apreciat gestul și mi-a mulțumit. Între timp, a strigat la un coleg bucătar, Ștefan, un român basarabean, pentru a-mi da mâncare să mă pot sătura. Când am intrat înăuntru, 12 cazane mari fierbeau acolo pentru mii de oameni. M-am așezat pe un scaun improvizat și bucătarul a luat gamela mea de 350 de grame și mi-a pus mâncare până aproape s-a umplut. Mi-a zis să mănânc și dacă terminam și mai voiam, îmi mai dădea. Am mâncat trei gamele pline, cu toată pofta, de parcă ar fi fost cea mai bună mâncare din lume. Apoi, m-am dus și mi-am făcut o mătură de mestecăn și am făcut curat pe la bucătărie. Pe la amiază, au venit butoaiile să încarce mâncarea pentru prizonieri. I-am organizat pe cei care veneau cu butoaiile, fiindcă numărul de porții se modifica pe măsură ce mureau de tifos. Apoi, atât italienii, cât și nemții aveau gamele mai mari. Pentru că-i ajutasem, mi-au dat și mie o gamelă mare de mâncare. Acum aveam și pâine ca să dau mai departe altora și acolo am rămas.

Din lagărul de la Tambov, am fost duși la minele de cărbuni în Siberia. Am călătorit câte 80 într-un vagon cu două rânduri de paturi, a câte 20 pe rând, și la mijloc niște scânduri bătute, ca un fel de jgheab, pentru necesități, care se împingeau pentru a fi eliminate afară. Primeam 400 de grame de pâine, 350 de grame de pește sărat și 800 de grame de apă, toate acestea în 24 de ore.

Am mers două săptămâni cu trenul. Apa nu ajungea. Am văzut un gemuleț de 15-20 cm. Acolo erau niște sârme de aerisire pe care le-am rupt și am prins de ele cureaua mea și a altui soldat de care apoi am legat gamela. Când ajungeam într-o stație, luam cu gamela zăpadă și când o trăgeam înapoi, fiecare primea câte o mână de zăpadă – eram fericiți că aveam și noi apă.

În Siberia am fost repartizat la o mină de cărbuni la 375 de metri sub pământ. Acolo jos, răsuceam cu un sfredel, iar cărbunele cădea. În 8 ore trebuia să faci 3-4 găuri deasupra capului. Abia puteam respira de atâta praf. Cu lopețile

încărcam cărbunile în vagonete, iar liftul îl urca. De fapt, avansam prin propria muncă. Ca să nu se închidă puțul, puneam scânduri pe doi pereți și un lemn cu diametru de 40 și, treptat, făceam acest lucru mutând scândurile până ajungeam dincolo. Rușii care ne supravegheau mi-au spus: „Du-te cu lopata, ia cărbunile și dă-l la fântână!” în timp ce ei fumau. Atunci s-a întâmplat să fugă cărbunile cu mine și eu m-am dus cu capul în jos în puț. Cu alte cuvinte, am căzut în gol cu cărbuni cu tot. Rușii au crezut că am murit pentru că nu eram primul în situația aceea. Dumnezeu a lucrat în așa manieră că m-am prins de un lemn și nu am căzut. Când ei au pus lămpile, am strigat după ajutor. Rușii mi-au strigat că Dumnezeul meu m-a ajutat. Au trimis niște frânghii acolo, cu ajutorul cărora m-au tras afară fără nicio zgârietură. Nu am înțeles cum am rămas teafăr, dar l-am mulțumit lui Dumnezeu.

D.B.: *Cum ați scăpat din lagăr?*

Au fost niște oameni politici veniți din România care făceau propagandă printre prizonierii români care doreau să iasă din mină și să alcătuiască o divizie care să lupte, alături de ruși, contra nemților și americanilor ca să-i alunge din țară. Erau și niște puncte pe baza cărora te înscriai. Unul dintre aceste puncte era libertatea cultului, a gândirii, apoi unirea cu cele cinci mari puteri, printre care și America. La aceasta m-am înscris și eu, la libertatea cultului, și m-au primit în Divizia Tudor Vladimirescu. La data aceea ne-am înscris 10 000. Pe mine m-au făcut sublocotenent, făcând un an de zile școală în Rusia.

Mi-aduc aminte că ajunsesem într-o localitate unde nemții trăgeau din plin. Alături de mine era un rus căruia îi tot vorbisem despre Dumnezeu – susținea cu înverșunare că nu există Dumnezeu. Când nemții au dezlănțuit atacul asupra noastră, l-am observat la rădăcina unui copac rugându-se: „Doamne, Doamne, scapă-mă!” L-am întrebat dacă acum crede că există Dumnezeu, iar el mi-a răspuns: „Se prea poate!” L-am spus: „De ce să-L căutăm numai când avem nevoie de El? Haide să-L căutăm întotdeauna, să fim prieteni cu El!” De atunci nu a mai discutat cu mine despre acel lucru.

Altă dată eram în Cehoslovacia. S-a întâmplat ca o bucată de proiectil să-mi perforzeze casca de oțel, făcând să țâșnească sângele. Cu mine era un soldat din Bacău – el caporal, eu comandant. Îi spusese din timp că, dacă aveam să mor, să meargă la ai mei să-i anunțe și să le povestească tot ce știa despre mine din perioada aceea. Când

am văzut sângele curgând, i-am spus lui Vasilică să meargă acasă și să anunțe că eu murisem acolo. Nu a vrut să accepte ideea și a intervenit rapid cu un ștergar cu care m-a legat și m-a tras din ploaia de gloanțe, m-a pus într-o mașină și m-a dus la spital. Și acum am urma pe frunte, deși sub casca aceea de oțel aveam o căciulă de vată în care am găsit o bucățică de schijă cam cât două degete care îmi atinsese tâmpla, însă fără să-mi atingă creierul.

Cu ajutorul Domnului, s-a terminat războiul și am venit în țară în anul 1945.

Când am ajuns în țară, am oprit la Pitești și am stat acolo. Eram acum locotenent, deoarece avansasem. Venea lume din toată țara să ne vadă. Am scris și eu acasă că sunt la Pitești. Soția și mama s-au grăbit să vină cât au putut de repede. Au ajuns seara și soldații le-au oprit pentru a le întreba cine erau. Apoi le-au îndrumat către mine.

Era o noapte de primăvară. Soția s-a apropiat de mine: „Domnule ofițer, nu-l cunoașteți pe sublocotenentul Baci Pintilie?” Le-am privit pe amândouă, ființele cele mai dragi mie, apoi mi-au dat lacrimile și le-am strâns în brațe. Soția mea a țipat, apoi a pus capul pe umărul meu, iar mama a început să plângă. Ne vedeam după trei ani!

D.B.: *Astăzi mai există persecuție?*

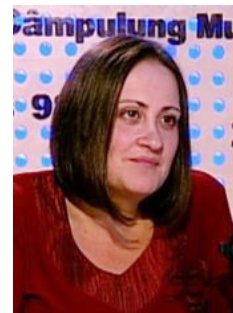
B.P.: Persecuția vine acum pe altă parte, însă libertate ca acum nu am avut niciodată. Avem radio și televiziune la dispoziție, însă ne confruntăm cu fenomenul secularizării. Când omul trece printr-o persecuție, Dumnezeu îl ajută. La venirea Mântuitorului vom vedea oameni despre care nu credeam că vor fi mântuiți și oameni care am crezut că sunt, dar nu vor fi...

***

Înțelepciunea căpătată de Baci Pintilie în focul vieții l-a făcut să devină un observator fin al luptei dintre bine și rău. Într-adevăr, persecuția de astăzi este mai puțin observabilă, dar, cu subtilitate, determină un rău chiar mai mare decât inchiziția romană.

Acum, Baci Pintilie locuiește în Bacău, are 99 de ani și încă le mai vorbește oamenilor, aducându-le vestea bună a revenirii Domnului Isus Hristos. ■

Va urma

Dana Bordeianu, avocat și realizator de emisiuni la Vocea Speranței și SperanțaTV.

TKV

TKV reprezintă inițialele unei devise exprimate în limba maghiară astfel: „Tovább kell vinnetek”, care tradusă în limba română înseamnă: „Trebuie să duceți mai departe.” Într-o notă explicativă¹, Moldovan Wilhelm încearcă să explice mottoul care a dat numele acțiunii TKV. Totul pleacă de la o ilustrație prezentată de George Vandeman, un scriitor adventist, în urma căreia, inspirat de aceasta, Moldovan Wilhelm a scris o poezie adresată unor colegi care au fost hirotoniți. În aceeași direcție este explicat acest motto de Timiș Alexandru, un alt pastor implicat în acțiunea respectivă. Au fost exploatate elementele sentimentale, misionare și istorice care animă oamenii la a continua promovarea valorilor spirituale pentru care alții au suferit până la martiraj.²

Setea de noutăți

TKV denumește o acțiune de părtășie pe temeiul pregătirii unor materiale literare, doctrine și de redeșteptare a Bisericii Adventiste. Ea a fost inițiată în 1965 de către un grup de pastori din Transilvania și București. Aceștia se întruneau, împreună cu familiile, cu precădere în poieni, cabane din Munții

Harghitei, în lunile de vară, sub forma unor excursii în munți. Acolo, în cadrul unor servicii de închinare, sau seminare, se prezentau materiale pregătite de un grup dintre aceștia, care erau rezultatul unor studii sau traduceri din materiale adventiste editate în limba maghiară, engleză sau germană. Ele erau apoi răspândite prin pastorii respectivi în biserici, constituindu-se într-o hrană duhovnicească proaspătă în viața spirituală a acestora.

S-a aflat că, la ultima întâlnire a TKV, a fost distribuit un material care descria desfășurarea Conferinței Generale AZȘ de la New Jersey din 11-20 iunie 1970. Era scris la mașină și

conținea 267 de pagini. Se apreciază că organizarea acestei acțiuni clandestine avea ceva comun cu acest material considerat anticomunist, anti-regim și antipopular.³

Printre cei care erau inițiatori și participanți la această activitate se numără: Timiș Alexandru, Gálfi Lajos, Faluvegi Dezső, Moldovan Wilhelm, Borbáth Zoltan, Kis János, Biro Ferencz, Nösner Gottfried, Orban Ioan, Fülöp Ferencz și alți colegi de-ai lor, în general toți cu familiile. Întâlnirea dura câteva zile și se încerca păstrarea confidențialității privind locul, timpul și persoanele care participau.

Perspective întunecate

Acțiunea a fost deconspirată clar de către cel puțin unul dintre participanți. Comportamentul acestuia arăta clar lucrul acesta, în fața celorlalți. Organele Securității au descoperit acțiunea în desfășurarea ei. Au urmat interogatoriile. În contextul social și politic de atunci, aceasta a fost asimilată ca o manifestare ostilă regimului.⁴ Faptul că pastorii participanți erau de limbă maghiară era interpretat în sensul șovinismului. În jurul acestei activități s-au vehiculat multe opinii, chiar din acea vreme, mai mult sau mai puțin întemeiate. Conform relatărilor participanților și a materialelor folosite și răspândite atunci, acestei acțiuni nu i se poate atribui o orientare „dușmănoasă” față de statul român. Interpretările în dreptul acestei acțiuni au fost multe și diverse, mai ales în corpul pastorilor. Ele porneau de la detestarea celor care aveau inițiativa până la elogiul față de aceștia, ajungându-se ca unii să fie suspecți de a fi, în fapt, informatori ai Securității.⁵

Mișcarea aceasta a început să aibă o atracție aparte, determinată de lipsa generală a unor materiale care să sature foamea spirituală a membrilor adventiști. Organizatorii TKV au încercat, printre altele, suplینirea acestui gol.

Răsplată și responsabilitate

Nedumeririle și apoi nemulțumirile unor participanți au fost cu privire la maniera în care a fost tratat acest caz. Autoritățile au descoperit această lucrare, au făcut-o cunoscută tuturor pastorilor, au luat declarații, dar nu au sancționat pe nimeni. Nu puteau să-i penalizeze pe aceștia, pentru că unii dintre ei le erau aproape. Această

5/ Gruparea "T.K.V."

Începând cu perioada 1964-1965, în cadrul cultului legal "Adventiști de ziua a șaptea", s-a constituit o grupare cu caracter organizat - clandestin, autoîntitulată "T.K.V." (TOVÁBB KELL VINNENI) = "ÎNĂLTA SA LUCEA SĂI DEPARTA", la care s-a aderat mai mulți pastori din diferite județe ale țării, în special din Transilvania. Trebuie menționat că majoritatea aderenților grupării au fost avertizați de către organele de securitate, în perioade anterioare, pentru manifestări ostile regelui nostru ori pentru legături suspecte cu ~~străini~~ străini și emisari.-

Aderenții acestei grupări vehiculau ideea că Biserica A.Z.S. ar fi aservită statului, motiv pentru care și-au propus să acționeze în direcția scoaterii membrilor cultului de sub influența conducerii acesteia și antrenarea lor la "lupta pentru independența bisericii".-

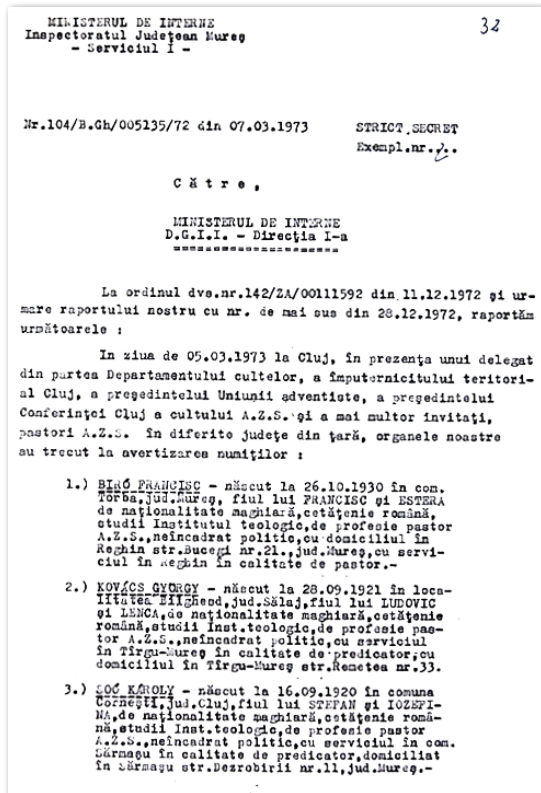
Preceptele grupării îndeamnă aderenții la omnia, nerespectarea legilor statului care reglementează desfășurarea activității de cult. Literatura de studiu, pe lângă conținutul religios, cuprinde și expresii cu caracter ostil la adresa autorităților de stat.-

Conducerea grupării, constituită în secret din predicatori de naționalitate maghiară, răspândeau și idei naționalist-iredentiste.-

Gruparea a cuprins circa 80-100 persoane, în majoritate cetățeni de naționalitate maghiară, răspândiți pe raza județelor: Cluj, Harghita, Mîrșor, Buzău, Maramureș, Satu-Mare și municipiul București.-

Organele de securitate, prin măsuri specifice și cu antrenarea altor organe competente, au acționat pentru destrămarea grupărilor prin crearea de disensiuni, compromiterea, influențarea și avertizarea elementelor cu rol de conducere. În prezent, din datele pe care le deținem, aderenții acestei grupări nu mai acționează ca grupare distinctă; pastorii au revenit la cultul legal A.Z.S., iar ceilalți s-au integrat în activitatea sectelor adventiști-reformiști și adventiști-protestanți.-

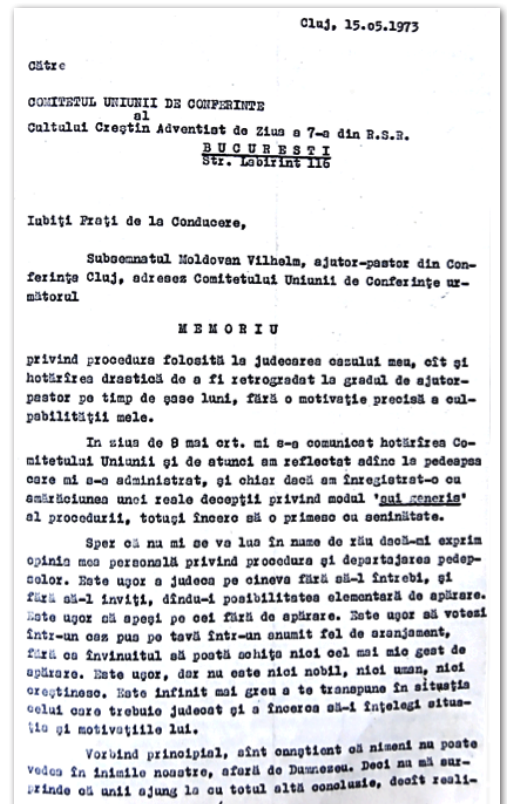
sarcină a revenit conducerii Uniunii cu participarea conferințelor implicate, care nu puteau aprecia și elogia ceea ce autoritățile condamnau. Într-o ședință a Comitetului Uniunii din aprilie 1973⁶ s-au hotărât retrogradări și penalizări financiare pentru: Timiș Alexandru, Moldovan Wilhelm, Gálfi Lajos și Faluvégi Dezső. Ceilalți au fost muștrați și avertizați pentru cele întâmplate.⁷

Pastorul Moldovan Wilhelm și-a exprimat nemulțumirea față de modul în care a fost tratat, printr-un memoriu înaintat Comitetului Uniunii.⁸ Conducerea Bisericii Adventiste de atunci nu a reacționat în niciun fel în urma primirii acestuia.⁹ Organele Securității însă au apreciat obiectivitatea pastorului Moldovan chiar dacă erau în tabere adverse. Autoritățile nu-și puteau permite să scape de sub control o biserică doritoare de materiale noi, pe care să le dezbată și cu care să-și împropăteze viața spirituală. Astfel, TKV-ul devine unul dintre motivele organizării așa-ziselor „conferințe de orientare”, la care participau pastori și responsabili ai bisericilor locale. Materialul oferit era un referat social și unul teologic, dacă se poate numi așa. Aceste întâlniri au avut cel puțin două merite: cunoașterea reciprocă a tuturor pastorilor din conferință de către membrii participanți ca și a membrilor între ei; depistarea celor care erau angajați în colaborare cu autoritățile, atât dintre pastori, cât și dintre membri.

Cu timpul, euforia TKV s-a stins. Un pastor și-a dat demisia (Csongvai Károly¹⁰), alții au emigrat în Germania (Biró Ferencz, Orban Ioan etc.), lăsând TKV-ul o istorie cu farmecul, eroii și lecțiile aferente.

Atunci, da. Acum?

Astăzi, după 40 de ani, privim la acest capitol al istoriei adventiste din România, fiecare dintre noi încercând o evaluare, în funcție de informațiile deținute. Dincolo de dispute, trebuie să apreciem dorința unor pastori și membri de a pregăti și a pune la dispoziția comunităților materiale actuale privind viața bisericii. Faptul că au reușit să facă lucrul acesta ani la rând, în ciuda interdicțiilor regimului comunist, este o realizare apreciabilă. În vremuri vitrege, aveau entuziasm, disponibilitate și spirit de jertfă. Astăzi avem vremuri prielnice, internet, comunicare liberă și nelimitată, materiale tipărite în cantitate imposibil de asimilat și însușit. Evanghelia transmisă prin radio și televiziune ne amintește de împlinirea profeției cu privire la vestirea ei. Ne bucurăm că toate acestea pot fi la dispoziția lucrării lui Dumnezeu, în care suntem și noi implicați. Avem, oare, și entuziasmul necesar? Este doar o întrebare. Poate nu neapărat retorică. ■

Iosif Suci, pastor în Conferința Transilvania de Sud.

¹ ACNSAS. *Fond documentar Berna*. Dosar I 137611 vol. 5. f. 24.

² ACNSAS. *Fond documentar Berna*. Dosar I nr. 137611 vol. 5. f. 43.

³ ACNSAS. *Fond documentar*. Dosar nr. 145 vol. 1. f. 105.

⁴ ACNSAS. *Fond Documentar*. Dosar nr. 150 vol. 11. f. 28.

⁵ ACNSAS, *Fond Documentar*, Dosar nr. 145 vol. 1. f. 69

⁶ Arhiva CTN. Dosar nr. 5/4.f.7.61. Hot. nr. 1. P.V. nr. 17/12 apr. 1973.

⁷ ACNSAS. *Fond Documentar Problema AZȘ*. Dosar nr. 16 522 vol. 2. f. 32,33.

⁸ ACNSAS. *Fond Documentar Berna*. Dosar I nr. 137611. vol. 5. f. 8.

⁹ Arhiva CTN. Dosar nr. 5/4. f. 7,54.

¹⁰ ACNSAS. *Fond Documentar*. Dosar nr. 145 vol. 1. f. 143.

Pagini inedite de istorie adventă

De Dumitru Popa

Acest articol a fost publicat inițial în revista *Curierul Adventist*, nr. 2 (februarie), 1991, p. 8-11.

Pentru a face cunoscute intervențiile Celui Atotputernic în favoarea copiilor Săi; pentru a oferi noilor generații, tineretului bisericii noastre, posibilitatea cunoașterii istoriei bisericii din care fac parte, istorie care nu întotdeauna a fost așa cum o cunosc ei astăzi, în paginile revistei *Curierul Adventist*, revistă ce se adresează în mod special bisericii, membrilor comunităților noastre, vom prezenta pagini inedite de istorie adventă. Momente pline de dramatism, exemple de statornică credințioasă a copiilor și slujitorilor lui Dumnezeu, care au putut spune împreună cu apostolul Pavel: „În osteneli, și mai mult; în temnițe, și mai mult; în lovituri, fără număr; de multe ori, în primejdii de moarte” (2 Corinteni 11:23).

Era în anul 1942, decembrie 28, deci după creștineasca sărbătorire a nașterii Domnului, când inima și sufletul creștinului trebuie să fie mult mai apropiate de Acela care – pentru a noastră mîntuire – a luat corp omenesc în ieslea Betleemului, când se emite Decretul 927, semnat de mareșalul Ioan Antonescu și contrasemnat de Ioan Petrovici, ministrul Culturii Naționale și al Cultelor. Decretul acesta, care avea numai patru articole, suna astfel:

Art. 1. Articolul 24 din Legea pentru regimul general al cultelor, din 22 aprilie 1928, cu modificările din 3 august 1929, se modifică după cum urmează:

„Art. 24. Asociațiile religioase (sectele) pot fi autorizate să funcționeze de Ministerul Culturii Naționale și al Cultelor în condițiile fixate prin jurnalul Consiliului de Miniștri.

Autorizația acordată este revocabilă.

Retragerea autorizației nu trebuie motivată, aceasta considerîndu-se act de guvernămînt.”

Art. II. Asociațiile religioase (sectele) existente de drept și de fapt sunt și rămîn desființate.

Art. III. Bunurile imobile înscrise în cartea funduară sau în registrele de transcripțiuni ale

tribunalelor din țară, pe numele uneia din asociațiile religioase (secte) desființate, precum și fondurile împreună cu arhiva acestor asociații trec de drept în patrimoniul statului. Trimiterea statului prin Ministerul Culturii Naționale și al Cultelor, în posesia bunurilor arătate în acest articol, se face pe cale de ordonanță prezidențială a tribunalului local, dată conform art. 66 bis din Codul de procedură civilă.

Art. IV. Dispozițiile art. 53 din Legea pentru regimul general al cultelor se abrogă.

Dat în București la 28 decembrie 1942.

Antonescu,
Mareșal al României
și
Conducătorul Statului
Ministrul Culturii Naționale
și al Cultelor
Prof. I. Petrovici

Răsfoind presa acelor zile, găsim în paginile diferitelor ziare titluri ca acestea:

„Desființarea sectelor”, „Sectarismul, un pericol național”, „O reformă istorică – Desființarea sectelor” (prof. Aurel Popa). „Primejdia mare ce o constituie sectele pentru unitatea sufletească a neamului” (*Timpul*, 19 ian. 1943).

În ziarul *Altarul* din ianuarie 1943, sub semnătura lui Toma Culcea, se spunea: „Cu toții știm că sectele sunt primejdioase atît pentru biserică, cît și pentru stat. Avînd idei care vin în conflict cu concepția ortodoxă, ca și cu naționalismul românesc, ele sunt – pe față sau în ascuns – dăunătoare existenței acestei țări atît din punct de vedere politic, cît și din punct de vedere religios.”

Ca urmare a Decretului-lege 927 din 28 decembrie 1942, pe tot cuprinsul țării, toate bisericile (adunările) adventiștilor, baptiștilor, creștinilor după Evanghelie și a celorlalte asociații religioase desființate au fost închise și

transformate în depozite, cinematografe, ateliere etc. În acest context, credincioșii au fost forțați să semneze niște declarații prin care renunțau la convingerile lor religioase. De frică, unii au semnat aceste declarații. Dar masiva majoritate a credincioșilor au rămas neabătuți la convingerile lor. Cei care nu au semnat, în mod deosebit în mediul rural, au fost arestați, duși din post în post (femei, bătrâni etc.), iarna, pînă la București. Aici a urmat un simulacru de judecată și condamnare la ani de închisoare. În cadrul acestor acțiuni „creștinești”, fratele Popov este condamnat la 25 de ani de temniță și mulți alți credincioși, condamnați la ani grei de închisoare.

Ca și cînd nu ar fi fost suficient acest lucru, la propunerea scrisă a lui Veniamin Pocitan, cerere pe care acesta a înaintat-o mareșalului Ioan Antonescu, se propune și se insistă asupra trimiterii tuturor sectanților la Bug, în Transnistria. Deci deportarea în masă a adventiștilor, baptiștilor, credincioșilor după Evanghelie. Mareșalul Ioan Antonescu a fost de acord cu această propunere și a dat dispoziții în acest sens, urmînd a se da un decret. A existat și un proiect de decret-lege în acest sens. Proiectul acesta al deportării și ducerea în lagăre de muncă a „sectanților” a fost întocmit de generalul Vasiliu, subsecretar de stat la Ministerul Afacerilor Interne, iar Ioan Antonescu a ezitat în multe rînduri să-l semneze, cu toate insistențele lui Veniamin Pocitan. Din declarația generalului Vasiliu, se știe că Ioan Antonescu a ezitat semnarea decretului din cauza numărului prea mare de români care ar fi trebuit deportați într-o regiune ce n-avea nicio certitudine că va rămîne a României.

Între timp însă, prefecturile au început să emită ordine-circulare, așa cum este Ordinul circular nr. 10892 din 4 iunie 1942 al prefecturii jud. Muscel, semnat de prefect, general Teodor Nicolau, și trimis primarilor și posturilor de jandarmi din județ. Această acțiune arată faptul că, încă din iunie 1942, arhivele grupărilor religioase erau confiscate, deși decretul de desființare a apărut abia în decembrie 1942. În acest fel, s-au adunat unele tabele conținînd nume și date despre credincioșii prevăzuți a fi deportați în lagărele de muncă de la Bug. Ordinul respectiv suna astfel:

„Se aduce la cunoștință generală următoarele:

Domnul Mareșal Ioan Antonescu, conducătorul statului, a dispus ca toți membrii sectelor religioase să fie trimiși imediat în organizațiile de pe Bug.

Pentru satisfacerea acestei dispoziții, autoritățile polițienești, jandarmerești și administrative vor întocmi de urgență tabele cu toți sectanții, pe asociații religioase, și le vor înainta prefecturii spre a fi trimise Ministerului Afacerilor Inter-

ne, care va lua măsuri de trimitere a acestora în Transnistria.

Activitățile jandarmerești împreună cu notarii vor stabili, în comunele rurale, după registrele sectanților, data cînd a fost înscris fiecare membru și la ce sectă a fost declarat la trecerea la Oficiul Stării Civile.

După efectuarea acestor operații, registrele se vor numerota, sigila și parafa, după care se vor depune la pretori. Pretorii vor verifica exactitatea și numărul filelor. Prezentul comunicat va fi aplicat în toate comunele din județ, precum și în orașul Cîmpulung.”

Desigur că un astfel de ordin a fost emis în fiecare județ al țării. Situația era deosebit de grea. Era în joc viața a mii și sute de mii de familii ale bisericilor desființate. Era vorba de copii, de femei, bătrîni suferinzi... Dezrădăcinarea acestora însemna practic exterminarea lor.

Primejdia deportării n-a avut în masa credincioșilor efectul scontat de oficialități. Din contră, ca-n biserica primară, cei ce nu s-au speriat de amenințări, cei ce nu au semnat vreo declarație de renunțare la crezul și convingerile lor religioase au fost mai hotărîți în credința lor fără teamă.

În documentata expunere de motive a decretului dat se spunea:

„Prezența unor asociații și secte religioase a căror doctrină și ritual nu se încadrează în ideologia acestui neam creează un pericol continuu nu numai în raporturile cu biserica dominantă, dar chiar din punct de vedere național și de stat.

În general, aceste secte denumite și asociații religioase interzise sau autorizate să funcționeze în prezent (baptiștii, adventiștii și creștinii după Evanghelie) sunt de origine străină, transplantate în țara noastră prin acțiunea de prozelitism, desfășurată pe plan internațional de aceia care țin-tească dizolvarea unității noastre naționale, ce are la bază integritatea credinței strămoșești, identificată cu însăși rațiunea de viațuire a românismului.

Sectele s-au dezvoltat grație toleranței religioase excesive în trecut a statului, care socotea că simpla activitate pastorală a reprezentanților Bisericii Ortodoxe, sprijinită pe virtuțile morale și pe tradiția poporului, va fi suficientă pentru paralizarea efectelor nefaste ale prozelitismului subversiv, condus în chip abil de către sectanți și adepții lor.

Sectele au fost încurajate în acțiunea lor de o propagandă ilicită și de ajutoare de bani pe care le-au primit de la centralele lor internaționale.

Baptiștii și adventiștii au fost susținuți de către guvernele Statelor Unite și Angliei, precum și de presa acestor țări care, prin diferite broșuri

și reviste, au comentat tratamentul inchizitorial aplicat în România membrilor acestor asociații religioase.

Ceea ce este mai semnificativ și simptomatic în această chestiune este constatarea dureroasă că sectanții menționați care apelează la concursul și sprijinul unor puteri străine fac parte din comunitatea etnică românească, de exemplu, cum sunt în majoritate bapțiștii și adventiștii.

Rîndurile sectanților s-au mărit prin dizidențele frecvente făcute printre credincioșii ortodocși, ceea ce fixează și mai precis scopul real politic urmărit de aceste formațiuni religioase eretice, care, sub masca adoptării unei discipline proprii bisericești, încearcă să submineze coeziunea și unitatea morală și națională a statului, ce nu poate fi despărțită de biserica strămoșească, lucru adevărat cu prisosință și cu prilejul actualului război sfânt și dezrobitor.

Dumitru Florea,
președinte al Bisericii
Adventiste de Ziua a
Șaptea din România
(1936-1955)

Din rapoartele organelor Jandarmeriei din Basarabia, s-a putut vedea că, sub ocupația sovietică, asociațiunile religioase arătate și sectele, în general, s-au bucurat de un regim de favoare, întrucât propaganda ideilor lor ușura într-o mare măsură difuzarea principiilor comuniste, constituind un mediu propice pentru dezvoltarea anarhiei.

În împrejurările excepționale dictate de conjunctura politică mondială, statul român este în drept a lua măsuri urgente pentru apărarea unității sale sufletești, a cărei destrămare încearcă să o provoace diferitele asociații religioase (bapțiști, adventiști) avînd adesea ca aliați coreligionari supuși unor state cu care suntem în stare de război.

Asociațiile și sectele religioase existente în România trebuie să dispară, fiind focare de răzmeriță, paravane de desolidarizare națională și, pe deasupra, complet eterogene față de noua structură a statului român național și totalitar.”

Ministru Culturii Naționale
și al Cultelor,
Prof. I. Petrovici

În aceste stări de lucruri, fratele Dumitru Florea, președintele Uniunii, care era – la data aceea – concentrat la Marele Stat Major ca ofițer în rezervă, a fost anunțat într-o zi să se prezinte la mareșalul Antonescu. Fratele Florea mai avusese ocazia să stea de vorbă cu mareșalul. În 1925, pe cînd se afla în Anglia, ca student la Școala Superioară adventistă din Watford, a tre-

buit să-și reglementeze situația militară. La Ambasada română de la Londra l-a întîlnit pe Ioan Antonescu, atașat militar al României în Anglia. Atunci au discutat mult despre religie. Atașatul militar de atunci, Ioan Antonescu, care era foarte receptiv la problemele religioase, a scos din sertarul biroului lui o Biblie, spunîndu-i fratelui Florea că și el studiază Sfînta Scriptură.

Îmbrăcat în uniformă de ofițer al Armatei române, fratele Florea se prezintă la cabinetul mareșalului. Acesta privește lung la el oarecum mirat, văzîndu-l în uniformă militară de ofițer. Discuția relatată foarte lapidar de fratele Florea, ceea ce-l caracteriza, s-a desfășurat astfel:

– Domnule mareșal, sunt sublocotenent în rezervă Dumitru Florea și m-am prezentat la ordinul dvs.

– Domnule, te-am chemat aici pentru a-ți pune în vedere că în cel mai scurt timp să prezinți, în calitate de șef al sectei adventiste, tabele cuprinzînd numele și adresele tuturor credincioșilor voștri. Cred că știi că toți sectanții ale căror organizații bisericești au fost desființate urmează a fi duși la Bug.

– Domnule mareșal, vă rog să-mi permiteți să vă raportez că acest lucru nu-l pot face.

– Cum?

– Da, acest lucru nu-l voi putea face niciodată.

– Cum îndrăznești, ca ofițer al Armatei române, să nu aduci la îndeplinire ordinul superiorului? Îți dai seama la ce te expui?

– Domnule mareșal, sunt înaintea dvs. în calitate mea de pastor și conducător al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România și în această calitate trebuie să apăr pe toți frații și surorile mele de credință. Dacă doriți..., trimiteți-mă pe mine și familia mea la Bug, dar nu pot da curs dispoziției dvs.

Să trăiți, domnule mareșal, și Dumnezeu să vă binecuvînteze.

Îngîndurat, apăsător de greutatea poverii acestei situații, fratele Dumitru Florea s-a întors acasă. Asemenea lui Daniel, și-a strîns pe cei ai familiei și, vorbindu-le despre situația critică în care se afla biserica, s-au rugat agonizînd înaintea lui Dumnezeu. Era tot ceea ce se putea face atunci și era singurul loc unde se putea adresa să fie înțeleși și ajutați. Și Dumnezeu cerului a auzit și a intervenit pe căile Lui. Împreună cu psalmistul, putem spune și noi din toată inima: „Da, Domnul a făcut lucruri mari pentru noi” (Psalmii 126:3).

Spre sfîrșitul anului 1942 și la începutul și apoi în cursul anului 1943, situația pe fronturile de luptă s-a degradat.

Înfrîngerea de la Stalingrad a armatei germane schimbă complet datele situației, în contextul

ofensivei aliate pe celelalte fronturi. Armatele germane încep să se retragă. Efervescența acestei noi situații face ca nimeni să nu se mai gîndească acum la deportări. Dumnezeu le-a dat alte preocupări. Din cînd în cînd, cîte un prefect mai belicos și mai slab la anumite influențe mai vîntura amenințarea deportării, așa cum se constată din Ordinul 25590 din 26 aprilie 1943 al Prefecturii Cluj-Turda, semnat de dr. Timbru, prefectul județului, și care suna astfel:

„Vă invităm a pune în vedere, prin primăriile comunale, diferiților sectanți ca, pînă la 1 iunie 1943, să treacă la una din confesiunile creștine recunoscute de lege, altfel riscă să nu le fie îngropați morții lor în cimitire și se va dispune tri-

miterea lor în Transnistria. Executarea ni se va raporta pînă la 1 iunie a.c.”

Apoi, așa cum știm, evenimentele s-au precipitat. Dumnezeu a intervenit în favoarea celor oprimați.

Așa s-a zidit biserica lui Hristos. În smerenie, umilință și credincioșie, copiii și slujitorii lui Dumnezeu nu și-au iubit viața, ci au stat pentru Dumnezeu și biserica Sa în situații deosebit de neprielnice din punct de vedere omenesc. Și nu este alt drum decît acesta. „Cel ce stă sub ocrotirea Celui Preaînalt și se odihnește la umbra Celui Atotputernic zice despre Domnul: «El este locul meu de scăpare și cetățuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred»” (Psalmii 91:1,2). ■

Momentul de înființare a Uniunii Române, București, 1920

SALOANELE TOMIS – 8-11 IULIE 1920

Unirea, la 1918, a provinciilor Muntenia, Oltenia, Moldova, Basarabia, Bucovina, Transilvania, Banatul și Crișana, a creat o situație cu totul nouă. Adventiștii din toate aceste regiuni se unesc pentru a forma Uniunea Comunităților Evanghelice a Adventiștilor de Zina a Șaptea. Cei peste 2000 de membri, reprezentanți de 682 de participanți, au hotărât tot atunci organizarea Conferințelor Muntenia, Moldova, Transilvania și a Câmpului misionar Banat-Crișana. De asemenea, proiectul pentru un seminar, o tipografie și o instituție de sănătate. Saloanele Tomis, din zona Sfânta Vineri, au găzduit întâlnirea din 8-11 iulie 1920.

Minuni

Pentru că „*El face lucruri mari și nepătrunse, minuni fără număr*” (Iov 9:10), încercuți cartea și versetul unde sunt scrise versetele de mai jos:

„Ce este omul, ca să Te gândești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă?”

Exodul 4:1   Psalmii 8:4   Apocalipsa 2:12

„Și când nu se ridică norul, nu porneau până ce nu se ridică.”

Exodul 40:37   Psalmii 20:5   Numeri 24:1

„În osteneți și necazuri, în priveghiuri adesea, în foame și sete, în posturi adesea, în frig și lipsă de îmbrăcăminte...”

Rut 1:15   Neemia 3:3   2 Corinteni 11:27

„În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită izgonește frica, pentru că frica are cu ea pedeapsa și cine se teme n-a ajuns desăvârșit în dragoste.”

1 Ioan 4:18   Luca 15:1   Numeri 22:28

„Domnul nu lasă pe cel neprihănit să sufere de foame, dar îndepărtează pofta celor răi.”

Deuteronomul 22:2   Proverbele 10:3   Daniel 5:6

Împărați din Biblie

Scrieți în căsuțele galbene numele împăratului pe care îl amintește versetul biblic din următoarele definiții:

Orizontal:

A-B 2 Cronici 36:5

Vertical:

1. 2 Cronici 36:2
2. 1 Împărați 2:25
3. Ezra 1:2
4. 1 Împărați 1:43 pp
5. Eclesiastul 1:1
6. 1 Împărați 16:23
7. 1 Samuel 17-24

		2.					5.		
			3.					6.	
	1.			4.	0.	0.			
A									B
		7.							

Alina Chirileanu,
director asistent în
cadrul Departamentu-
lui Copii, Uniunea de
Conferințe.

				L	U	A	S	Z.	Z	
				I		N		N	H	
				O		O		O	A	
				D	R	D	M	R	O	
				R	D					
				I	H	C	H	A	O	A
				V				4.	L	1.
				A				6.	O	
				D				3.	O	
									S	
				5.					2.	

REZOLVAREA:

„Înainte a lui Dumnezeu”

Te rog fierbinte, înainte a lui Dumnezeu și înainte a lui Hristos Isus... (2 Timotei 4:1).

Cameleonul este o făptură interesantă: poate privi simultan în două direcții, iar culoarea și-o poate schimba după cum dorește, în funcție de condițiile de mediu, nu doar ca sistem de protecție, ci pur și simplu pentru a se simți confortabil. În plan spiritual însă, asemenea abilități devin deficiente, iar înclinația de a sluji la doi stăpâni sau de a ne prezenta într-un fel înainte a lui Dumnezeu și în alt fel înainte a oamenilor este duplicitate. În evanghelii se folosește termenul „fățărnicie”, iar celor afectați de așa ceva li se spune „vai de voi” (Matei 23).

Predicarea permanentă a Cuvântului – preocupare creștină esențială pentru nașterea, creșterea și sănătatea credinței (Romani 10:17; Matei 4:4 etc.) – are efect doar dacă stăm permanent „înainte a lui Dumnezeu”. Cedând tentației de a ne afișa evlavia înainte a oamenilor, ajungem sub directă incidență a avertizării Mântuitorului: „Luați seama să nu vă îndepliniți neprihănirea voastră înainte a oamenilor, ca să fiți văzuți de ei; altminteri, nu veți avea răsplată de la Tatăl vostru care este în ceruri” (Matei 6:1).

„Având doar o formă de evlavie” (2 Timotei 3:5) este o prognoză sumbră pentru vremea sfârșitului, invadată de moda „facebook” cu poze false despre noi înșine. Doi martori celebri vin să ne convingă de tragismul pozării în creștini înfocați, când tot ce ne-a rămas nu sunt decât niște tăciuni care înnegresc tot ce ating.

Primul: Balaam, profetul cu ochii deschiși spre Dumnezeu (Numeri 24:15), dar care vede „simultan” comorile lui Balac. El vede Steaua care „răsare din Iacob” (v. 17), dar alege să se orienteze după stele căzătoare și moare cu-n dor neîmplinit: „O, de aş muri de moartea celor neprihăniți și sfârșitul meu să fie ca al lor!” (Numeri 23:10).

Al doilea este Caiafa, mare-preot de tristă amintire, care formulează impecabil rostul morții mântuitoare a Domnului Isus: „Este de folos să moară un singur om pentru norod” (Ioan 18:14). Dar Caiafa nu a avut niciun folos din moartea Mântuitorului lumii, numele lui ră-

mânând legat ireversibil de mașinațiunile condamnării la moarte a Fiului lui Dumnezeu întrupat.

Într-un timp nemaiîntâlnit în istorie, când toate ne sunt puse la dispoziție pentru transmiterea Evangheliei veșnice către lumea postmodernă și „preadventă”, ne plângem de milă sau ne crispăm când vedem că batem pasul pe loc. Magia unei amnezii fatidice ne face să ne lăsăm „colorați” de decor și să uităm că suntem tot timpul „înainte a lui Dumnezeu”, iar ziua socotelilor bate la ușă.

De ce ezită sufletele să se boteze? De ce tinerii noștri frumoși și inimoși se regăsesc cu greu în ceea ce numim noi biserică? De ce ne epuizăm în tensiuni, antipatii și polemici care seamănă dezastrul în sufletele, în familiile și în adunările noastre? Ne trece ziua de lucru, în timp ce ne întrebăm dacă Biblia trebuie luată chiar în serios, dacă nu cumva între noi sunt „infiltrați” sau pe cine să dăm vina că „secerișul a trecut, vara s-a isprăvit, și noi tot nu suntem mântuiți!” (Ieremia 8:20). Stând înainte a oamenilor, nu e de mirare că suntem bântuiți de asemenea idei.

„De aceea mă silesc să am totdeauna un cuget curat înainte a lui Dumnezeu și înainte a oamenilor” (Faptele 24:16). Pavel nu se lăsa contaminat de cameleonism. Bănuiala, vorbele rele, poftete lumești, atmosfera rece și încordată dispar când ne smulgem din noi înșine și reușim să stăm „înainte a lui Hristos Isus”. Privindu-L atârând pe cruce, imaginându-ni-L venind pe norii cerului, agenda Lui glorioasă ne face să aruncăm agenda noastră nenorocită. Începem să ne ocupăm cu lucruri sfinte, detestăm păcatul, sesizăm mâna Providenței și orice clipă o trăim ca în prezența lui Dumnezeu, pentru că „totul este gol și descoperit înainte a ochilor Aceluia cu care avem a face” (Evrei 4:13).

Pentru „închidere”, vă propun două cântări: „’Nainte a Ta, Isus iubit” și „Cu Isus, ah, față-n față”. Să le intonăm în așa fel încât în ziua judecății să putem sta „înainte a lui Dumnezeu și înainte a lui Hristos Isus”! ■

*Teodor Huțanu,
președintele Bisericii
Adventiste de Ziua a
Șaptea din România.*

Nu se întâmplă decât o dată la 100 de ani! Fii acolo!

31 mai 2014 – SABAT ANIVERSAR
*Capela Institutului Teologic Adventist
din Cernica*

CENTENARUL *Curierului Adventist*

Sabat dimineață:
Program special aniversar

Sabat după-amiază:
**Concert extraordinar
susținut de Corul Liceului
Teologic Adventist
„Ștefan Demetrescu”
din București**

100
**Curierul
Adventist**

1914 – 2014

**Curierul
Adventist** 2014

Curierul
Adventist 2000

*Curierul
Adventist* 1980

*Curierul
Adventist* 1970

**CURIERUL
ADVENTIST** 1960

CURIERUL ADVENTIST 1949
ESTE DE FRONTOARA SUPT PICHOANTEL
CELEN DE BUCUREȘTI ȘI CELE BUNDE
ANUL XXVII, Nr. 9
CELEN DE BUCUREȘTI, ROM.

CURIERUL MISSIONAR 1937
ESTE DE FRONTOARA SUPT PICHOANTEL
CELEN DE BUCUREȘTI ȘI CELE BUNDE
ANUL XXI, Nr. 9
CELEN DE BUCUREȘTI, ROM.

Curierul Misionar 1914